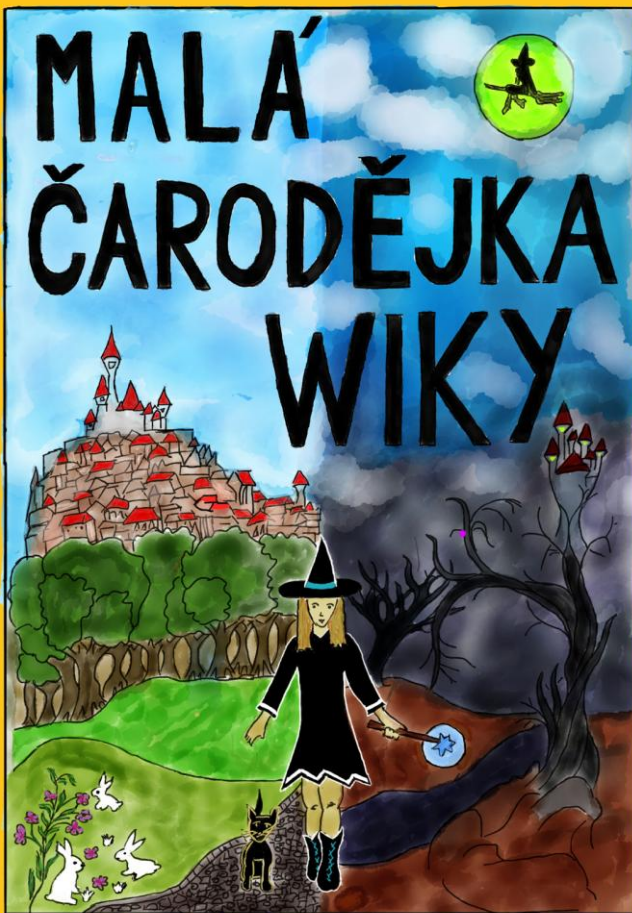

MALÁ ČARODĚJKA WIKY

Malá čarodějka WIKY

Petr Mikeška

Tribun EU
2016

© Petr Mikeška, 2015

This edition © Tribun EU, 2016

ČERNÝ KOCOUR V NOČNÍM OKNĚ

Bylo nebylo, v jednom vzdáleném světě před mnoha a mnoha lety v malém Půlměsíčním království, zemi plné hlubokých temných lesů, rozsáhlých bažin, vysokých hor a malebných městeček. Náš příběh začíná v jedné malé vesničce jménem Temná Díra. Vesnice byla plná půvabných domků, tu kamenných a jindy zase dřevěných. Uprostřed města na kamenném náměstí byla krásná kašna se sochami delfínů, po nichž stékala voda. Kolem dokola byly kamenné obchůdky a snad na každou stranu se rozbíhaly ulice plné malých dřevěných krámků. Když přišel večer a nastala tma, tak se domy rozsvítily žlutou září svíček a krbů a z komínů stoupal dým. I přesto že zimy byly dlouhé a léto v této zemi trvalo jenom krátkou dobu, lidé byli šťastní a milí jeden k druhému.

Na úplném konci vesnice, na kraji hlubokého lesa, plného vzrostlých stromů s tmavou kůrou, stál malý dvoupatrový dřevěný domek. Za ním byla velká zahrada a dřevěná bouda pro králiky. Právě v tomto domečku žila holčička jménem Wiky. Byla to malá jedenáctiletá holka s dlouhými špinavě blond rozčuchanými vlásky. Celé dny jen lítala po okolí nebo chytala králiky, kteří se dostali na tetinu zahradu, jež byla plná mrkve, salátu a jiné zeleniny. Ano, občas si taky jednu mrkev vzala a chroupala ji, posazená na dřevěný plot, který byl kolem celé zahrady a domku. Ale po většinu času ochraňovala tetinu zahrádku do roztrhání těla. Tedy alespoň do roztrhání nějaké části oblečení. I když malá Wiky žila

jen s tetou Lilien, byla bezstarostné dítě, celý den si jenom hrála venku a večer pomáhala tetě doma s vařením a úklidem. Teta Lilien vždycky napekla hromadu masových nebo zeleninových koláčů a každý den je chodila prodávat do pekárství pana Smithe na hlavním náměstí. Občas jí Wiky donesla nějaké ostružiny a borůvky nasbírané v lese a ten den pekla teta místo zeleninových koláčů zase ovocné.

Jednoho krásného rána, den předtím, než jí mělo být dvanáct let, vstala malá Wiky jako obvykle ze své postele. Její pokojíček byl nahoře v druhém patře a z jejího okna bylo vidět na zahradu za domem. Wiky si obula svoje pantofle a přišla k oknu. S napřaženými rukama a dlouze zívajíc se porozhlédla po zahradě. Na polovině, kde byla zelená travička a malý dřevěný domek pro králíky, už se pásli a hopsali krásní bílí králíci. Wiky se opláchlá, sundala si zašedlou noční košilku a oblékla se do svých každodenních barevných šatiček. Seběhla dolů a sedla si ke stolu, kde už měla připravený chléb s máslem a hrnek kakaa. Teta balila do proutěného košíku koláče, co napekla, a chystala se, že půjde do vesnice. Nestačila s Wiky ani promluvit, jak rychle Wiky dojedla a vyrazila ze dveří jako vítr. Teta Lilien už věděla, kam Wiky vyrazila. Kolik od bláta špinavých šatů již vyprala a kolik bolavých kolínek ošetřila. Přesto vždy žasla, jak je možné, že je Wiky mívá tak odřená, když její šaty jsou dlouhé až po kolena. Teta věděla, že si Wiky sem tam koleno odře, jak skáče za králíky, a že těch pár mrkví, co jí chybí na zahradě, není práce králíků, ale právě Wiky.

Wiky vyběhla dveřmi na dřevěnou verandu, seskočila tři schody, co byly pod ní, ale neběžela po kamenné cestě, která vedla pryč z tetina pozemku a napojovala se na hlavní cestu vedoucí doleva, kde byl tmavý les, kolem lánů žlutě zbarvených polí až tam, kde začínaly první vesnické domky. Místo toho šla po cestič-

ce, skočila do velké kaluže vedle ní a utíkala kolem domu dozadu na zahradu. Ještě se zastavila u kraje plotu, vyšplhala na jednu jeho příčku a křičela směrem k sousednímu domku:

„Dobré ráno, pane Terry, a ať se vám daří.“

U sousedního domu kydal hnůj silný plešatý muž a kolem něho se rochnilo několik růžovoučkých prasátek.

„Dobré ráno i tobě, Wiky,“ ozvalo se z dále a muž na ni zamával.

Wiky seskočila z plotu a běžela na zahrádku. Jakmile stála na kraji zahrady, prudce se zastavila, dala ruce v bok a zakřenila se:

„Tak takhle teda ne, pane Tinki.“

U jedné z tetiných mrkví seděl velký bílý králík a už to vypadalo, že se do ní chce zakousnout. Jakmile Wiky uviděl, dlouze se na ni podíval a šmíkl jedním uchem. Co nastalo potom, je snad nepopsatelné. Králík se rozeběhl a Wiky za ním. Nejdřív běželi zleva doprava a pak zase zprava doleva. Když byla Wiky králíkovi skoro na dosah, těsně předtím, než chtěl dírou v plotu opustit tetinu zahradu, neváhala a skočila po něm. Rozplácla se na zemi mezi tetinou mrkví a řádkem červeného zelí. Jak ležela na zemi, mírně zvedla hlavu a otřepala z vlasů a obličejce hlínu. Koukla se před sebe a viděla bílého králíka, jak sedí přímo před její hlavou a pohodlně přežvykuje. Chvilí se na Wiky díval a pak odhopsal dírou v plotě z tetiny zahrádky pryč. Bylo zajímavé, že i když králíci běhali skoro volně i za zahradou na malém zeleném kopečku, který ležel před tmavým lesem, večer se vždycky dali nějak chytit a nikdy se žádný neztratil.

Takhle to probíhalo celý den, až pozdě odpoledne se Wiky unavila a lehla si na kopeček do zelené trávy. Celé hodiny se koukala na mraky, jak plují po obloze. Když náhodou usnula, nespala moc dlouho. Vždycky ji po chvíli probudil vlhký čumáček nebo

na ni hupsnul nějaký králík. Malá Wiky pozorovala oblaka a přemýšlela, jak hluboký je opravdu Temný les nebo jak vypadá mlžná bažina, která začínala někde za zlatavou loukou plnou slunečnic, která se táhla od hlavní cesty z lesa až daleko k obzoru. Představovala si, jaký má asi život princezna žijící na zámku v hlavním městě, a vůbec snila o místech, na nichž nikdy nebyla.

Když už zavírala oči, tak ji do pravého ucha šťouchl studený čumáček. Wiky se otočila na bok a viděla, jak kolem poskakují králíci bílí jako sníh, jeden jí sedí přímo před hlavou a z pusy mu čouhá dlouhý list trávy, který přežvykuje. Králík se na ni dlouze a upřeně díval a nehnul se z místa.

„Já si stejně myslím, že mi rozumíte,“ řekla Wiky směrem ke králíkovi a přitom se posadila.

Z komína domu se linul dlouhý kouř, jak teta Lilien začala vařit večeři.

„Možná že mě i chráníte a za to vám moc děkuji. Hm, asi už je čas jít domů, pane Nipsi.“

Wiky vstala, popadla králíka a šla ho dát do králíkárně na dvoře. Ještě pochytila ostatní a už se začalo stmívat. Když vešla do dveří a sundala si boty, z kuchyně na ni zakřičela teta, jestli by jí mohla přinést krabici, co leží na chodbě. Wiky uviděla dřevěnou krabici ležící na zemi, popadla ji a běžela do kuchyně. Teta stála u hrnce a míchala polévkou. Ani se neotočila a poprosila Wiky, jestli by krabici nedala na stůl a neotevřela ji. Wiky tetu poslechla, položila krabici na stůl, a když se ji snažila otevřít, zjistila, že krabice má po stranách malé háčky. Otevřela je a sundala celou horní část krabice jako víko. Uvnitř byl krásný, růžovou polevou politý dvoupatrový dort. Na vrchním patře bylo čokoládou napsáno *Pro Wiky*. Teď se teta Lilien konečně otočila a s úsměvem prohlásila:

„Promiň, ale nevydržela jsem to do zítřka.“

Malá Wiky vyjekla štěstím, rozeběhla se k tetě a objala ji.

„Mám tě moc ráda, teto.“

„Já tebe taky,“ skoro šeptla Lilien a objala Wiky ještě víc. „Ale až po večeři a musíš si uklidit pokoj,“ řekla teta a obrátila se k hrnci, aby zakryla slzy, jež jí začaly stékat po tváři.

Celý večer pak probíhal poklidně, obě dvě snědly něco málo polévky a pak se pustily do dortu. Ještě dlouho do noci se pak spolu bavily a smály, než šly spát. Když už se malá Wiky dostala do postele, nemohla usnout. Pořád se jen převalovala z boku na bok nebo koukala do stropu. Takhle to šlo celý večer, až někdy pozdě v noci pohladil Wiky po tváři slabý vánek. Otočila hlavu a podívala se směrem k oknu. To bylo otevřené a v něm nehnutě seděl velký černý kocour. Byl celý černý, pouze na prsou měl bílou skvrnku, a hleděl na Wiky upřeně svýma hlubokýma žlutýma očima. Malá Wiky se zasoukala ještě víc pod peřinu a vyděšeně se koukala na kocoura.

„Nazdar,“ promluvil kocour hlubokým mužským hlasem.

Wiky vyjekla, vyletěla okamžitě z postele, zatímco kolem ní lítaly polštáře a deka, a běžela k tetě do ložnice. Hupsla do postele a tiskla se k ní.

„Co se děje?“ polohlasně se optala teta, aniž by otevřela oči.

„Teto, teto, byla tam kočka na mém okně a mluvila.“

„Tak jí řekni, že má vysmahnout, a spi,“ řekla teta a zase usnula.

Wiky se tulila k tetě, než usnula, a zůstala u ní až do rána.

Druhý den vyrazila Lilien i s Wiky do města. Zašly nejdřív k panu Smithovi do pekařství na hlavním náměstí. Pan Smith již dlouho odebíral koláče od tety Lilien, a když přišla i s Wiky, dal Wiky několik lízátek. Dneska se ale Wiky chovala divně a ani nepodě-

kovala. Teta Lilien se omluvila panu Smithovi, ale ten jen řekl, že je to jen dítě a že je asi myšlenkami jinde.

„To samé je u mých vnuků,“ pravil tetě Lilien a skoro se u toho pochechtával jak Santa Claus.

Když odešly z pekařství pana Smithe, chodily chvíli po městě a zastavily se u krámků s čerstvými kuřaty paní Totinknové.

„Prosím dvě, paní Totinknová,“ řekla Lilien a vytahovala přitom peníze z měšce.

„A nechcete si je zkusit, jestli jsou čerstvá, slečno Levandulová? A prosím, už jsem vám říkala, že mi máte říkat Toti.“

„Ale vaše kuřata jsou vždycky čerstvá, Toti,“ odpověděla Lilien a dávala kuřata do košíku.

Malá Wiky místo toho, aby poskakovala kolem jako obvykle, jen tak stála a přemýšlela o tom, co se stalo v noci.

Když přišly domů, Wiky pomohla tetě s vařením a pak si sedla na verandu do houpacího křesla a olizovala přitom lízátko. Celý den se Wiky chovala podezřele poklidně a tiše, a když to tetě Lilien došlo, ukázal se na jejím obličejí ustaraný výraz. Už se pomalíčku začalo stmívat, když se kolem domu prohnal závan větru. Lehounce a tichounce skočil na zábradlí verandy černý kocour. Ten samý, co přišel minulou noc. Wiky se zabořila do houpacího křesla a křečovitě se chytla postranic. Kocour zatím pomalu a lehounce došel po zábradlí až naproti Wiky a posadil se koukaje na ni.

„Tak co, zase přede mnou s vrískotem utečeš, nebo se mě už nebojíš, Wiky?“ řekl kocour.

„Ty znáš moje jméno?“

„No jasně že znám, byl jsem u toho, když ti ho tví rodiče dali,“ klidně řekl kocour, zatímco si olizoval packu.

Wiky se nahnula směrem ke kocourovi a brblala: „Co-co-cože?“

Než kocour stačil něco říct, zaskřípaly dveře a v nich stála teta Lilien.

„Ahoj Morisi, dlouho jsme se neviděli. Nechceš jít radši dovnitř?“

Všichni tři vešli do domu a usadili se v obýváku. Na zadní stěně byl krb a v něm hořelo několik polínek. Před ním stál menší stůl a Moris seděl na něm. Zář od ohně dělala Morisovi ohromnou siluetu, která házela veliký stín přes sedačku, na kterou se Wiky a Lilien posadily. Nikdo se nehýbal a ani nic neříkal. Po dlouhé chvíli ticha, kdy se kocour upřeně díval na Wiky a pomalu hýbal ocasem ze strany na stranu, teta Lilien lehounce zakašlala a pak se zeptala:

„Nechceš něco k jídlu, Morisi?“

„No, pokud máš čerstvou rybu, tak bych jí vůbec nepohrdnul.“

„Bohužel mám jenom kus kuřete.“

„Noo.“ Kocour dlouze zamňoukl a přikývl: „Poslední den jsem stejně jenom o myších, takže bych si neměl vybírat.“

Lilien se zvedla a odešla do kuchyně. Wiky a Moris zůstali v pokoji sami. Kocour Moris se začal olizovat na druhé pacce a Wiky se odhodlala k řeči:

„Takže ty jsi mluvící kočka?“

Kocour pozvedl oči a ostře se na Wiky podíval: „Asi stejně jako ty jsi čarodějka.“

V ten moment se z kuchyně ozval dunivý zvuk, jak teta něco upustila.

„Takže já jsem čarodějka?“

„Ano, stejně jako byla tvá matka, otec a celá tvoje rodina.“

„Ale já neumím čarovat,“ úsečně odpověděla Wiky, zatímco se Moris stále olizoval.

„To se teď změní, však uvidíš. Tak schválně, zkus támhleto zhasnout.“ Kocour poodešel na konec stolu a podíval se směrem k zapálenému krbu.

Wiky byla od plamene několik metrů a neměla šanci, aby se její dech dostal až k plamenům. Přesto se instinktivně nadechla a foukla z plných plic. Nic se však nestalo a plamen se ani nepohnul.

„Ale takhle ne, nesmíš vydechnout pusou. Musí to jít přímo z tebe, jako bys měla ze sebe dostat všechno, co v tobě je.“

Wiky se dlouze podívala na plamen a v hlavě se jí ozývala Morisova slova. Najednou jako by v sobě nashromáždila všechno a vypustila to ven pusou. Oheň v krbu se nejdřív napnul do strašné výšky, jako by hořel celý krb, a pak zhasnul.

„Pane jo, to byla síla,“ vyjekla Wiky a přitom si zhluboka oddechla.

Moris se přestal dívat směrem ke krbu a otočil se na Wiky.

„Vypadá to, že budeš přirozený talent.“

Wiky sebou trhla a podívala se Morisovi do očí.

„Co ode mě vlastně chceš a odkud mě znáš?“

„No, třeba naučit tě kouzlit. To zaprvé. A taky zajistit tvoji budoucnost jako velké čarodějky, tak jak mne o to požádala tvoje matka. Kdo si myslíš, že tě tvé tetě dal do doby, než budeš na takové věci zralá? To já jsem tě donesl až do tohoto domu.“ Kocour přišel až k Wiky a díval se jí přímo do tváře. „Podívej, teď se probouzí tvoje moc a ta bude vzrůstat každým dnem a ty budeš moci dělat věci, o jakých se ti ani nesnilo. Hlavně se jí budeš muset naučit ovládat a vědět, jak se taková čarodějka chová.“

„Jak to myslíš, naučit mě kouzlit?“

„Prostě půjdeš se mnou do mlžné bažiny, kde stojí sídlo tvých rodičů a jejich předků. No a taky je tam můj pelíšek.“

Wiky se celá trásla a mumlala: „To jako opustit tetu, já čarodějka, moji rodiče.“

Najednou nepovšimnuta stála vedle Wiky Lilien a držela v ruce talíř, na němž byl kus kuřete. Ten položila na stůl před Morise, přisedla si k Wiky a objala ji.

„Neboj, zaltíčko, jsem pořád tady pro tebe. I když jsem věděla, že tento den přijde, tak se můžeš rozhodnout, jak budeš chtít. Jestli budeš chtít jít s Morisem, tak já ti nebudu bránit. Ale když budeš chtít zůstat, tak tu můžeš zůstat.“

„Já od tebe nechci odejít,“ brečela Wiky a položila hlavu na Lilien.

Kocour okusoval kusy kuřete, když skončil, olíznul se a skočil přímo na Wiky.

„Tak podívej, holčičko. Já jsem slíbil tvé matce, že tě naučím všechno, co znám, a tvému otci, že se z tebe stane velká čarodějka. Pokud půjdeš se mnou, můžeš navštěvovat tetu, kdykoliv to bude možné. Za pár let, až tě naučím všechno, co je třeba, se můžeš zase vrátit a žít tady s Lilien.“

Moris seskočil z Wiky a skočil nejdřív do otevřeného okna, potom ven a byl fuč.

Díky událostem toho večera nemohla Wiky celou noc spát. Přesto se druhý den cítila, jako by prospala celé hodiny. Místo toho, aby skotačila venku jako obvykle, jen tak posedávala na kopečku za domem. Rukama si přidržovala kolena a kolébala se zezadu dopředu. Neustále myslela na toho podivného kocoura a na to, co jí Moris pověděl. Nikdy předtím tolik nemyslela na svoje rodiče, ale teď, když věděla, že byli čarodějové, tak si představovala, jací asi byli.

Přemýšlela takhle nehnutě celé hodiny a nevšímala si světa kolem sebe. Teta Lilien se občas objevila v okně a kontrolovala ji, jestli je v pořádku.

Wiky najednou ucítila na boku známý otisk packy. Její nepřítomný pohled se změnil a podívala se vedle sebe. Přímo u ní na zadních packách seděli dva bílí králíci. Byli to Tinki a Nipsi a chápavě se na ni koukali. Najednou na ni jeden králik promluvil:

„Přemýšlíš nad tím, co bys měla udělat?“

Wiky se jich už jenom s mírně překvapeným výrazem zeptala:

„Cože, vy umíte taky mluvit?“

„Ano, ale teprve teď je správný čas, abys to věděla i ty.“

Jeden králik přihopsal až k Wiky a opřel se o ni.

„To je tím darem, co máte v sobě. Už od dob naší prababičky jste nám svojí mocí daly tento dar.“

Králik se otočil a zamával směrem k tetinu domu. Tam se válela velká bílá králice, v packách držela mrkev a okusovala ji.

„Ahoj babčo.“

Králice zabrblala něco jako „no jo“ a otočila se na druhý bok. Králik mávající na králici se otočil zpátky k Wiky. Druhý králik hopsnul a uvelebil se na druhé straně vedle ní.

„Já vím, že se ti nechce od tety odejít, a ani my se nechceme přestat o tebe starat. Vždycky budeš naše malá panička, se kterou jsme se honili kolem těch hnusných mrkví.“ Králik se při pomyslení na mrkev zakřenil a otrásl.

„Cože, ty nemáš rád mrkev? Vždyt' jsme se o ni vždycky honili!“ namítala udiveně Wiky zírající na druhého králíka.

„To bylo jenom kvůli tobě, abychom si s tebou mohli hrát a hlídat tě,“ odpověděl první králik a přitiskl se k Wiky ještě víc. „Důležité je, že když půjdeš s Morisem, tak zažiješ a uvidíš věci, o jakých jsi vždycky snila, a ještě mnohem víc.“

„Pro nás budeš vždycky naše malá panička a my na tebe budeme tady čekat s tetou Lilien, až se k nám jednou zase vrátíš,“ řekl druhý králík a packou pohladil Wiky po noze.

„Já vím, chtěla bych vidět, kde žili moji rodiče, ale mám to tady ráda,“ zamumlala Wiky a sklopila hlavu.

„My budeme v srdci pořád s tebou a ty zase s námi, ať budeš kdekoliv.“

Wiky celý den a celou noc přemýšlela o tom, jaké je to být čarodějka a jak vypadá svět daleko za hranicemi její vesnice.

Druhý den ráno sešla po schodech dolů do kuchyně. Sedla si k připravené snídani, zatímco Lilien balila věci na trh. Se svěšenou hlavou pozorujíc nehnutě jídlo na stole polohlasně zamumlala:

„Rozhodla jsem se a půjdu.“

Teta Lilien se otočila, přišla k Wiky a objala ji jako nikdy předtím. I když uronila pár slziček, tak její rozhodnutí chválila a řekla, že je na Wiky hrdá.

Wiky si po snídani zabalila do ranečku několik svých věcí, a když sešla dolů, dostala od tety ještě několik koláčů na cestu. Pak se spolu rozloučily, Wiky si dala raneček na klacek a hodila si jej přes rameno. Když vyšla ze dveří, seděl Moris na zábradlí verandy a čekal na ni.

„Jsem rád, že přece jen půjdeš. Alespoň budu moci splnit svoje slovo,“ řekl rázně kocour a vypadalo to, jako by se mu ulevilo. „Dobře mě poslouchej, Wiky. Půjdeme celý den hluboko do mlžné bažiny, kde stojí sídlo tvých rodičů. Ale nejdřív musíš udělat jednu důležitou věc.“

„Co, co, povídej! Mám zase něco vyčarovat?“ dychtivě se ptala Wiky, celá nadšená z nové výzvy a z možnosti okusit nějaké kouzlo.

„Můžeš mě podrbat za uchem?“ řekl kocour a usmál se na Wiky od ucha k uchu.

Wiky se dlouze pousmála a podrbala Morise za ouškem. Ten se hlavičkou nahýbal k její ruce a při drbání předl.

„Tak dost, teď půjdeš za mnou a já tě dovedu až k bažinám a pak přes ně,“ řekl rázně Moris a seskočil na kamennou cestu, která vedla z tetina domu.

Wiky hodila klacek s ranečkem přes rameno a šla poslušně za Morisem. Ten šel přes cesty i pole, občas se zastavil a koukal se dozadu, jestli je Wiky v pořádku a jestli si nechce odpočinout. Šli přes mnohá pole obilí a jindy zase pole slunečnic. Wiky si jednu slunečnici utrhla a uždibovala z ní semínka.

MODRÉ HVĚZDIČKY V ŠEDIVÉ MLZE

Po mnoha hodinách došli na konec rozlehlých polí a políček, až se před nimi rozprostřela mlžná bažina. Zprava doleva byly vidět jen močály a nad nimi se snášel šedivý oblak mlhy. Sem tam byl na malém ostrůvku v močálech nějaký ten balvan či velký černý strom bez listí, jehož větve a větývky vypadaly jako dlouhé vychrtlé prsty. Moris se na chvíli na kraji močálů zastavil a koukl dozadu na Wiky.

„Věř mi,“ řekl Moris a pak skočil na jeden ostrůvek v bahně a hned zase na další.

Wiky se ho snažila následovat, ale nebylo to lehké, přímá cesta nebyla. Museli nejdřív jít doleva, pak se zase kousek vrátit, pak prudce doprava a kousek zase rovně. Bylo to hodně únavné, neboť jednotlivé ostrůvky byly v bahně sotva vidět a Wiky často šlápla do nějakého hlubšího bláta a měla rašelinu až po kolena. Ani Moris se tomu nevyhnul, a tak měl po nějakém čase packy od rašeliny také. Čím více se dostávali do bažiny, tím méně byla pole, ze kterých přišli, vidět. Zato se kolem začalo rojit hodně malinkých bílomodře svítících světlušek. Míjeli jeden vysoký strom sklánějící se nad bažinou za druhým, až se v relativní blízkosti objevilo uskupení různě velkých kamenů. Wiky se posadila na jeden větší kámen. Byl pokrytý lehounkou vrstvou mechu a vlastně se na něm sedělo celkem pohodlně. Zlatavá pole v dálce už nebyla přes mlhu vidět a všude byly jen bažiny. Pomalu se začalo

stmívat a kolem poletovaly jen bílomodré světlušky. Byly jich snad stovky. Moris přiskočil k Wiky a sedl si vedle ní.

„Jestli jsi unavená, můžeme klidně odpočívat, jak dlouho potřebuješ. Nemusíme pospíchat, jsme skoro tam,“ řekl Moris a olizoval si od bláta zamazané packy.

„To je dobrý, mám jenom hlad,“ řekla Wiky a začala rozbalovat raneček, který si položila na nohy. „Podívej, teta Lilien myslela i na tebe, Morisi,“ řekla Wiky a vytáhla z ranečku kus kuřecího koláče a dala ho před Morise.

Ten se postavil na zadní packy, předními uchopil koláč a začal ho jíst, jako by byl člověk.

„Ještě jsem nikdy neviděla jíst kočku takhle, i včera jsi jedl jako kočka.“

„Tady mě nikdo nevidí. Teda kromě nich,“ a čumáčkem ukázal na světlušku prolétající kolem.

Prolétající světluška udělala před nimi malý přemet a pištivým hláskem pozdravila Morise:

„Ahoj Morisi, jak se vede a kdo to je s tebou?“ Světluška se přiblížila Wiky tak blízko k obličejí, až z toho začala Wiky šilhat.

Moris polkl kousek svého koláče a nevzrušeně řekl:

„To je Wiky, naše nová čarodějka.“

„Cožééé,“ překvapeně zavřískla světluška a začala poletovat kolem.

Modrá světýlka pomaličku létající po bažině se najednou rozletěla k Wiky a Morisovi a začala obletovat kolem její hlavy. Štěbetala a mluvila mezi sebou svými písklavými hlásky a přitom přilétala další a další ze vzdálenějších míst bažiny.

„Vidíš ji,“ řekla jedna světluška a další zase:

„To je naše nová čarodějka.“

„Ne, není, je moc mladá.“

„A co to má s vlasy, to snad nezná hřeben?“

Wiky celá vyjevená z nastalé situace si vzala do ruky pramínky svých vlasů a koukala se na něj. Co je na mých vlasech špatného, říkala si v duchu.

Světlušky si dál špitaly a poletovaly kolem Wiky a Morise v takovém počtu, že vytvořily nad nimi velký modře svítící kruh.

„Představovala jsem si ji jinak.“

„Myslíš, že to zvládne?“ pokračovaly ve svém štěbetání světlušky, až to Wiky naštvalo, seskočila z kamene a rázně řekla:

„Tak dost!“

Světlušky se lekly a s pískajícími hlásky ječícími: „Prosím, neubližuj nám,“ se rozletěly do všech koutů bažiny. Některé se schovaly do koruny starých stromů, takže to vypadalo, jako by stromy někdo ověsil vánočními svíčkami. Jiné zase zaletěly za kameny, poškozené náhrobky či zrezlé kovové tyče a kříže, které byly rozesety po bažině.

Wiky si až teď uvědomila, že kromě různě velkých, mechem zarostlých kamenů a vysokých černých starých stromů je v bažině i několik hřbitovních věcí.

Světlušky zaletěly za několik náhrobních kamenů, ale protože vykukovaly a dívaly se na Wiky, tak kámen, za němž se schovávaly, osvětlovaly takovým způsobem, že to vypadalo jako v lunaparku. Wiky se hlasitě zasmála, když to viděla.

Zpoza jednoho stromu v dáli vylétěla veliká světluška, větší než všechny ostatní, a pomalu letěla k Wiky. Zastavila se ve vzduchu asi metr před ní. Nejdřív klesla kousek dolů a pak zase vylétěla nahoru, jako by se ukláněla.

„Moc se omlouvám za nezdvorné chování těchto mladých světlušek, mocná čarodějko, i vám, lorde Morisi.“

Moris vyskočil na všechny čtyři packy a pomalu sekal ocasem ze strany na stranu.

„Omluva přijata, lady Mariano,“ řekl Moris a mírně se uklonil.

„To ale nestojí za řeč, nic špatného neudělaly a já jim nechtěla ublížit,“ vysvětlovala Wiki světlušce.

„Pěkně jsi vyrostla za tu dobu, co jsem tě neviděla,“ řekla světluška a unaveně si dosedla na Morisovu hlavu.

I Wiki se opět usadila na veliký, mechem pokrytý kámen.

„Dovol, abych se ti představila. Mé jméno je lady Mariana a jsem hlavní světluškou mlžných močálů. Naším úkolem a zároveň povoláním je hlídat bažinu před vstupem nepřátel dovnitř a taky, abychom ty, co se v ní náhodou ztratí, bezpečně vyvedly ven.“

„A ty mne znáš?“ zeptala se udiveně Wiki.

„Ano, když ti bylo sotva pár dní, tak jsem tě chodívala hlídat a tancovala jsem nad tvou postýlkou, abys usnula. To jsem bývala o hodně mladší a nezkušenější. Dneska bych to už asi nezvládla,“ zasmála se světluška nostalgicky a pokračovala ve vyprávění. „Prosím, odpusť mým následovnicím jejich nerozvážnost. Už velice dlouho žijí naprosto bez vlády čarodějky a jsou trochu...“ než stačila slovo dokončit, tak se ozval Moris:

„Zhýčkané.“

„Ale ne, jsou rozmazlené a ty mi do toho nebrblej, Morisi,“ rozohnila se na Morise lady Mariana.

Kocour se natáhl na břicho, rezignovaně si položil hlavičku na packy a tvářil se uraženě.

„Samozřejmě jsme plně připravené ti sloužit tak, jako sloužily generace našich předků tvým rodičům a prarodičům.“

„Moc vám děkuji, lady Mariano,“ odpověděla Wiki a usmála se na světlušku.

Světluška z ničeho nic vyletěla před Morise, začenicchala a dívala se na něj z takové blízkosti, až z toho začínal šilhat pro změnu on.

„Tys něco baštil, Morisi? Hm, znám tu vůni, to jsou Lilieniny koláče!“

„No, možná trochu,“ odpověděl provinile Moris Marianě na otázku.

Než stačila Mariana něco říct, tak se do hovoru zamíchala Wiky:

„Chceš také?“ zeptala se.

„Moc ti děkuji, Wiky, ale už nejsem, co jsem bývala, a nemůžu. Zato tady ten nenasytný hlupák porušil svoje slovo. Jednou v době, kdy začala Lilien poprvé péct, tak on byl něco jako pokusný králik. Nakonec byl z Lilieniných koláčů tak tlustý a přezrání, že vypadal jako černý chodící polštář a taky se tak valil. Musel proto mně a tvouj matce odpřisáhnout, že se jejich koláčů už ani nedotkne.“

Moris si jednou packou zakryl čumák ve snaze být co nejméně vidět.

„Jo, Lilieniny koláče, už odmala měla talent na pečení. Kdyby uměla tak dobře kouzlit jako vařit, tak by z ní byla dneska jedna z největších čarodějek všech dob. Bohužel,“ vyprávěla zaujatě světluška Mariana a vznášela se lehounce vedle naší dvojice.

„Takže vážně ani kousek?“ podbízivě se opět zeptala Wiky.

„Bohužel, i když bych si ho s chutí dala, neudělalo by mi to dobře.“

„A co ostatní, ty si dát můžou?“ zeptala se Wiky a vytáhla z ranečku ještě jeden kousek. Položila si ho do pravé dlaně a natáhla ruku směrem ke zvědavým světluškám.

„Ano, jestli jim opravdu chceš dát, tak ony můžou,“ odpověděla Mariana.

Wiky natáhla ruku ještě dál a řekla: „No tak, no pojd'te si vzít.“

Nejdřív zpoza jednoho kříže vylétěla jedna světluška. Přiletěla k Wiky, zastavila se před její rukou, uklonila se stejným způsobem, jakým to udělala Mariana před chvílí, a řekla svým písklavým hláskem: „Ahoj.“ Pak přiletěla blíž, uždíbala si kousek koláče a odletěla s ním kousek dál. Posadila se na malinkatý kamínek ležící pár metrů před Wiky.

Ze všech stran náhle vylétěly světlušky a stejným způsobem se vždycky uklonily, pozdravily a uždíbly si kousek koláče. Dokonce byly mezi nimi takové, které si ulomily větší kousek a nesly ho ve dvou nebo ve třech. Najednou všechno, co mělo pod sebou pevnou zem, stromy, kameny a kříže kolem, bylo obsypáno modře svítícími světluškami, které pojídaly kousíčky koláče.

Wiky viděla, že na jednu se nedostalo a ta fňukavě poletovala po její dlani. Wiky se jí zželelo, a tak sáhla do ranečku hledajíc nějaký zbytek. Našla ještě malinký drobek, přesně pro světlušku. Světluška si ho vzala přímo z Wikyinych prstů a posadila se Wiky na rameno.

„Ahoj, já jsem Líza,“ řekla světluška svým titěrným písklavým hláskem a uždibovala z již tak malého drobků.

„Já jsem Wiky, moc mě těší,“ řekla Wiky a znatelně se usmála.

Moris s Marianou tomu přihlíželi, pomalu přikyvovali a smáli se. Mariana řekla Morisovi:

„Ty děti rostou jako z vody, vid'?"

„To opravdu ano,“ odpověděl Moris.

„Lízo, mohla bys svoji novou kamarádku zavést do jejího sídla? Víš, už se necítím moc dobře a taky mě bolí záda a moje křídla už nejsou nejmladší.“

Moris sledoval Marianu a smál se tomu, jak se vymlouvá.

„No jasně, moc ráda, lady M,“ odpověděla Líza a pištivě se radovala Wiky nad hlavou.

Lady Mariana potom odlétla zpátky do stromu a zanechala Morise, Wiky a Lízou s ostatními světluškami.

Když dojedli, Líza jako zběsilá vystartovala a popoháněla celá nadšená Wiky a Morise k čarodějnickému sídlu. Šli dál a dál přeskakující z jednoho ostrůvku na druhý, až nakonec dorazili ke svému cíli. Světlušky v čele s Lízou a Morisem se zastavily nad jedním větším ostrůvkem, jenž byl porostlý různě velkými dýněmi, a dívaly se směrem dopředu.

TICHÉ SÍDLO PLNÉ ŽIVOTA

Na nočním nebi se pomalu pohybovaly světlemodré mraky a ty osvětloval kulatý, jasně žlutý měsíc. Mlha se rozestoupila a Wiky uviděla několik desítek metrů před sebou podivnou stavbu. Vypadala jako nějaký veliký strom. Začínal zesponu jako široká kulatá základna, jako noha nebo kmen stromu. Čím výš ale stavba šla, tím více se rozšiřovala a větvila, že to opravdu připomínalo korunu stromu. Wiky věděla, že je to sídlo, ale až takhle veliké si je nepředstavovala. Bylo to spíš jako zámek, budova dokonce měla několik menších či větších věžiček. Samotný základ, který byl o hodně užší než vyšší část stavby, byl větší než dům tety Lilien. Základy byly z kamene obestavěného nějakými trámy. Zato střed byl hlavně kamenný a až nahoře bylo pár dřevěných věžiček a střecha byla poskládaná z pálených tašek. V oknech po celém sídle bylo vidět alespoň náznak světla, pravděpodobně od svíček. Základ stavby byl dokola obestavěn dřevěnými schody, které ale končily na malé dřevěné plošince několik metrů nad zemí. Když to Wiky uviděla, neudržela se a řekla:

„No páni.“

Moris se na ni otočil a usmál se: „To ještě nic není, počkej, až budeš uvnitř.“

Wiky s otevřenou pusou nevěřicně stála s hlavou zakloněnou dívajíc se na výšku sídla. Jakmile se vzpamatovala, popošla k němu. Když ale došla až k jeho základům, nastal problém. Nejbližší schody byly několik metrů nad zemí.

„Co teď? Mám udělat nějaké kouzlo?“ zeptala se zvědavě Morise.

„Je sice pravda, že většinou se všichni dostávali do sídla nějakým kouzlem, ale tobě bude stačit, když řekneš prosím.“

Wiky se podívala na sídlo tyčící se nad ní a řekla: „Prosím.“

Místo nějakého kouzla se Líza a pár světlušek dostaly až na malinkou dřevěnou plošinku, kterou končilo schodiště, a shodily Wiky provazový žebřík.

„A jak se tam dostaneš ty, Morisi?“ ptala se Wiky a Moris se na ni jenom ležérně podíval a řekl:

„Copak nevíš, že my kočky jsme vynikající ve šplhání?“

Moris vyskočil na jeden vypadávající kámen, tu zase na dřevěnou desku, a než bys řekl švec, byl na plošině.

Pak Wiky začala pomalu lézt po žebříku. Celá zadýchaná konečně dolezla až na plošinu, natáhla se na stará prkna a hlasitě vydechovala. Přiletěla k ní Líza a svým hláskem jí říkala:

„Moc ráda jsem tě poznala, Wiky. Teď musím jít, ale přijdu se na tebe podívat.“ Zakroužila kolem a letěla pryč.

Když Wiky popadla dech, zvedla se a společně s Morisem šla po točitých schodech nahoru do sídla. Nejdříve byly schody ze strany nekryté, ale po chvíli je začala obtáčet kamenná zeď, čím výše byly. Když vyšli schody, stáli uprostřed kulaté kamenné síně. Všude byly zapálené žluté svíčky, po stěnách či u stropu. Kolem zdí byly rozestavěné různé předměty jako rytířská brnění či skříně a jiný nábytek. Vše bylo pokryté buď prachem, nebo pavučinami. Ze síně vedlo pět různých chodeb. Některé byly schodiště do vyšších pater, ať už doprava, nebo doleva. Jiné zase zatáčely do strany bez známek schodiště, a proto musely vést do míst ve stejné výšce jako tato síň. Dokonce jedno schodiště vedlo dolů, tedy kromě toho, po kterém přišli.

Moris se ani nezastavil a šel klidně dál. Místo bylo značně strasidelné a jediné, co bylo slyšet, byly kapky vody dopadající na kameny. Wiky nahánělo celé místo husí kůží, ale šla poslušně za Morsisem. Ten šel jednou zabočující chodbou a pak po schodišti někam výše do sídla. Všechny chodby osvětlovaly zapálené svíčky po zdech. Přesto nebyly osvětleny natolik, aby Wiky viděla až na jejich konec. Když vyšli schody, rozprostřela se před nimi velická místnost.

„Tohle, Wiky, je pracovna,“ řekl Moris a ukázal packou po místnosti.

Po stěnách byly různé police a poličky a v nich byly různé předměty. Většina jich byla ve sklenicích nebo byla přikrytá nánosem prachu a pavučin. V rohu místnosti bylo dokonce staré piano. Na něm i na několika menších policích ležely dýně. Měly do sebe vyřezané obličejy a skrz takto vyřezaná ústa, nos a oči jim prosvítalo žluté světlo, jako by od světla svíčky. Přesto nebylo vidět, že by uvnitř dýně nějaká svíce byla. V místnosti bylo takhle umístěno sedm různě velkých dýní. Tři na jedné polici u pravé zdi, dvě na pianu a zbytek různě po místnosti. Wiky si všimla, že ta největší ze tří dýní má na sobě klobouk. Pak si povšimla, že jedna dýně ležící na pianu má zase na stonku růžovou mašli. Kromě několika dřevěných trámů nebylo v prostřední části místnosti nic, až na jednu věc. Přímo uprostřed byl černý železný kotlík a pod ním hořelo několik polínek. Wiky přišla ke kotlíku blíž a všimla si, že přímo nad ním je střešní okno a přes ně je vidět na měsíc a hvězdy. Udělala ještě pár kroků směrem ke kotlíku, až stála asi metr před ním. Moris prošel kolem a unaveně řekl: „Nazdar Símure, už jsme doma.“

Ani se nezastavil a došel až k protější zdi, na níž viselo vysoké zdobené zrcadlo a kousek pod ním byl Morisův pletený pelíšek.

Uvnitř měl svůj hebounký polštářek a kolem pelíšku bylo několik různobarevných klubíček vlny. Moris si unaveně lehl do pelíšku a schouлил se do klubíčka. Přesto měl otevřené oči, unaveně mávl packou na Wiky a řekl:

„Tak vážení, tohle je Wiky.“

Wiky se rozhlížela nedůvěřivě po místnosti a čekala, odkud něco vyskočí. Najednou ji oslovil mužský hlas a kotlík stojící před ní ožil, objevil se na něm obličej, celý kotlík seskočil z ohýnku a přiskočil k Wiky podávaje jí jedno své železné držadlo k potřesení rukou. Wiky se vylekala a couvala směrem zpátky. Kotlík se k ní stále přibližoval, až narazila svými zády na jednu poličku. Najednou slyšela, jak někdo za ní říká:

„Takže hoši, rozjedeme to.“

Dýně po celé místnosti ožily a spustily najednou zpěv, ve kterém zpívaly:

„Vítej doma, Wiky. Čarodějko naše jediná, všemi námi tuze očekávaná.“

Dýně v policích i ty tři za ní zpívaly mužskými hlasy, zatímco ta s růžovou mašlí na pianu zpívala ženským hlasem, a druhá dýně místo zpěvu poskakovala po klávesách piana a hrála. Wiky se polekala a uskočila zase dopředu, ale přitom vrazila do kotlíku a ten se sám rozhoupal. Voda v něm několikrát šplouchla a kotlík udiveně ječel:

„Co to děláš?“

Wiky však v momentě, kdy strčila do kotlíku, ztratila rovnováhu a padala dozadu. Když už myslela, že tvrdě dopadne na kamennou podlahu, ucítla, že ji něco pevného a dlouhého podpírá pod zády. Když se postavila opětovně na kolena, podívala se dozadu a uviděla za sebou dřevěné koště vzpřímeně se vznášející několik centimetrů nad zemí. Koukala zděšeně ze strany na

stranu a zjistila, že je kompletně obklíčena. Za sebou oživlé dýně, před sebou chodící kotlík, po stranách vznášející se koště a to vysoké zrcadlo, co viselo předtím na stěně kousek od Morisova pelíšku. Moris ležící v pelíšku zvedl hlavičku a zahalekal:

„Hej, všichni, Wiky není zvyklá na kouzla a bojí se vás.“

Zrcadlo, kotlík i dýně začaly mrmlat, že se omlouvají a že nechtěly Wiky vystrašit. Koště, kotlík a zrcadlo kousek ustoupily a uvolnily prostor kolem ní. Nejdřív začal mluvit kotlík:

„Dovol, abych se ti představil, milá Wiky. Mé jméno je Símur a jsem, jak sama vidíš, kouzelný kotlík. Pokud budeš potřebovat připravit nějaký lektvar, tak jsem ti vždy k dispozici.“

„Ano, děkuji,“ dokázala ze sebe vyloudit Wiky a kotlík pokračoval:

„Po tvé levici je létající koště. Nezbytná pomůcka každé čarodějky.“

Koště při těch slovech povyskočilo, udělalo ve vzduchu vrtulku a přistálo zase na zemi, až se jeho slaměné štetce rozprostřely po podlaze. Pak přiskočilo blíž k Wiky a mazlilo se s ní. Wiky rozpačitě zvedla ruku a koště pohladila. To začalo vrnět a tulilo se k ní ještě víc, a tak ho nepřestávala hladit.

„Po tvé pravici je vševidoucí zrcadlo.“

Na zrcadle se změnil odraz na čistě černou plochu a v ní se objevila různobarevná karnevalová maska, jež začala na Wiky mluvit jemným ženským hlasem:

„Ráda vás poznávám, má paní. Mým úkolem je ti ukazovat obraz všeho, co chceš vidět. Ať by se to odehrávalo dole v bažinách, nebo v předaleké zemi.“

Wiky zrcadlu zase mile poděkovala a přitom si všimla, jak je nádherně zdobené. Mělo oválný tvar a kolem dokola bylo lemováno pozlaceným dřevěným rámem jako nějaký vzácný starý ob-

raz. V rámu byla posazena ještě různě velká sklíčka a malá zrcadélka.

„No, a nakonec Trevor a jeho banda,“ řekl kotlík a ukázal svým držadlem směrem na Wiki. Ta celá udivená nechápala, na co to kotlík ukazuje. Najednou jí blesklo, že na polici za ní jsou ty oživlé dýně. Tak se otočila a podívala se na tři dýně, co byly za ní.

„Dobrý den, jmenuji se Trevor,“ řekla největší dýně s cylindrem na hlavě. Přitom se jí otvíral a zavíral otvor vyříznutý do tvaru pusy, jako by to skutečně pusa byla. „Já a ostatní dýně jsme tvoji poradci a rádci. Také tvoříme pěvecký soubor Trevor a jeho dýničky. Představím ti členy souboru. To jsou Max, Chuck, John a Jarmína.“

Na vyšší policiče nalevo od těch tří se ozvala malá bílá dýně ženským, skoro dětským hláskem:

„Ahoj Wiki.“

Trevor se pak natočil směrem k pianu a pokračoval: „A támhle je moje milovaná Diana a náš talentovaný pianový hráč Alex.“

Alex celý zadýchaný ležel na klávesách a těžce oddychoval:

„Máte vůbec představu, jak obtížné je hrát na piano, když nemáte prsty?“

Trevor se natočil zpět a koukal přímo na Wiki.

„Jsem moc rád, že ses k nám vrátila. Jsi moc krásná holčička. Celá maminka, jen oči máš po otci.“

Z Wiki jako by opadlo napětí a jenom se začervenala díky tomu, co o ní Trevor říkal.

„My všichni jsme rádi, že jsi zase zpátky doma, Wiki,“ přidal se kotlík a na svém obličejí vyloudil krásný nostalgický úsměv.

„Možná že uvidíš mnoho prapodivných věcí, ale věř, že v tomto sídle a bažinách není jediná živá bytost, jež by ti zkrivila

byť jen jediný vlásek na hlavě,“ řeklo zrcadlo a vrátilo se zpátky na svoji zeď. Vyskočilo a jemně se zaháklo za hřebík ve zdi.

Trevor mírně zakašlal, aby na sebe upoutal pozornost, a opětovně promluvil k Wiky:

„Abych nezapomněl, musím ti ještě představit manžele Braunovy.“

Trevor hlasitě písknul a rozhlížel se kolem, jako by čekal, že odněkud něco vyskočí. I Wiky se rozhlížela nejdříve po vzdálenějších koutech místnosti a potom po přichozím schodišti. Najednou stěnou přímo před Wiky proletěli dva poloprůhlední duchové. Byl to muž se ženou a žena měla ruku pod mužovým ramenem a tiskla se k němu. Oba dva měli na sobě velice honosné oblečení a muž měl na prsou ještě vrchní část brnění. Žena měla krásné načesané vlasy sepnuté tak, aby jí nepadaly ani do očí, ba ani nebyly delší než krk. Muž měl delší rozevláté vlasy a hustý, do špičky zastřižený vous. Wiky až vytřeštila oči a vzpřímila hlavu. Duchové totiž stáli přímo před ní a koukali se na ni z výšky.

Trevor zase mírně zakašlal, aby si opětovně získal pozornost. Pár poustoupil stranou, aby viděl jak na Trevora, tak na Wiky, a v ten moment Trevor spustil:

„Vážení manželé Braunovi, představuji vám naši novou čarodějkou. Malá Wiky se k nám znovu navrátila.“

Trevor se dlouze podíval na Wiky, aby zdůraznil, koho myslí. Manželé se na ni také podívali, žena vyvlíkla ruku z manželovy ruky a spráskla ruce:

„Tak ty ses k nám konečně vrátila. Ó, jak kouzelný večer, že se naše malé miminko vrátilo zase domů.“

Wiky jen pomrkávala z údivu, jak je paní tak nadšená, že Wiky vidí.

Nyní promluvil i manžel svým chraplavým silným hlasem:

„Musíš omluvit moji ženu Rozárii, že je tak rozverná, ale těšila se na tvůj návrat už od první chvíle, kdys nás opustila. Pravděpodobně by tě objala, kdyby místo toho jenom neproplula skrz tebe. Já jsem kníže Arturus Braun třetí, ale můžeš mi říkat Arture, a tenhle rozplývající se duch nad tebou je má žena Rouzmary.“

„Ale jaká Rouzmary, říkej mi prostě Rozárie,“ přerušila ducha jeho žena a culila se při pohledu na Wiky. „Jsi ještě rozkošnější, než jsi bývala jako batole. A jak ses uměla v těch dobách krásně smát.“

Wiky se mírně usmála. Rozárie se přitom tetelila ještě víc a hlavu měla až na svých sepnutých rukou.

„No vidíš, stále máš ten krásný úsměv, ale jsi trochu pohublá.“

V ten moment Rozárii zase přerušil Artur a řekl: „Ale no tak, jak může být někdo z Lilieniných koláčů vyhublý. Vzpomeň si na Morise, to bys chtěla, aby Wiky vypadala jako on tenkrát?“

„No děkuji, že mi to pořád připomínáte,“ ozval se Moris ze svého pelíšku a pak jenom uraženě zabořil hlavičku do pacek a ještě vše přikryl ocáskem.

„Každopádně jsme rádi, že ses k nám zase vrátila a že tě můžeme zase opečovávat, jako bys byla naše vnučka.“ V ten moment Rozárie do široka otevřela pusou, jakoby udivením a pohoršením zároveň. „Moc se omlouvám, Wiky, vím, že je tu strašný nepořádek, okamžitě to napravíme,“ řekla Rozárie, obrátila se na Artura a silně do něho šťouchla. „Podívej se na to, takový bordel tu nebyl za celých pět set let, co se o sídlo staráme, hned to naprav.“

Artur silně zapískal na prsty a zařval na celé sídlo: „Nááástup.“

To, co v tu chvíli nemohla Wiky vidět, bylo, že z několika skříní, starých brnění či jiných skřísí tryskem vylétlo několik desítek duchů a prolétalo podlahou a zdmi, jako by tam ani nebyly.

Vypadalo to jako bouře, jež se rozzuřila kolem manželů Braunových a Wiky. Duchové prolítali stropem, zdmi a podlahou sem a zase zpátky. Nakonec se asi třicet duchů nashromáždilo před Braunovými. Byli tam staří i mladí, ženy i muži. Všichni se vznášeli mírně nad podlahou a jejich poloprůhledný bílý obraz se mírně třepotal ve světle ohýnku uprostřed místnosti. Artur před ně předstoupil jako nějaký generál a rozkázal:

„Takže, vážení, za ta léta se nám tady nashromáždila nějaká ta špína. Očekávám od vás, že si s ní tak jako vždy poradíte, a to ihned, jasné?“

„Jasné,“ odpověděli duchové jedním hlasem a rozlítili se snad do všech stran.

To, co se dělo pak, byla snad největší uklízející akce, jakou kdy Wiky v životě viděla. Málem se jí z toho zatočila hlava a spadla na zem, ale v tu chvíli pod ni podstrčila Rozárie židli. Duchové létali po sídle a něco dělali. Jedni odfoukávali prach. Jiní podletěli pod koberec a tím, že se honili pod ním, ho oprašovali. Jiný duch zase vyměňoval svíčky a zapaloval ty, jež byly zatím nezapálené. Další zase sbírali věci popadané na zemi a řadili je do poliček, polic a skříní. Další duch zase sbíral pavučiny a tak dále. Za ani ne minutku bylo vše hotovo. I když všechny pavučiny a prach nezmizely, sídlo, alespoň podle místnosti, ve které byla Wiky, vypadalo jako celkem útulný domov. Místnosti byly krásně prosvětlené, a dokonce byl už vidět smaragdově zelený koberec na zemi. Duchové se zase shromáždili před Arturem a ten k nim opětovně promluvil:

„Dobrá práce, lidi, můžete si dát rozchod.“

Duchové teď již pomalu a s brbláním odcházeli skrz zeď a přitom někteří mumlali:

„To bylo pohybu zase po letech. At' si to zkusí příště zase on, když je tak chytrej. Bolí mě všechny kosti v těle.“

Jiný duch se do druhého ducha obořil: „Dyt' nemáš žádné kosti a ani nemáš tělo, tak co skučíš.“

„To se jenom tak říká,“ odpovídal první duch, zatímco oba mizeli ve stěně.

Artur se obrátil na Wiky a mírně provinile se ušklíbl:

„Moc se omlouvám, Wiky. Dobré služebnictvo aby dnes duch pohledal.“

„Ale to je vážně dobrý,“ odpověděla Wiky a setřásala ze sebe překvapený výraz.

V tu chvíli se z jejího břicha ozvalo hlasité žbluňk. To hlady kručelo Wiky v břiše, a tak se za ně chytila.

Rozárie dala ruce v bok a zatvářila se přísně: „Že ty jsi celý den nic nejedla?“

„No, měla jsem kus koláče od tety, ale to je dlouho,“ přiznala se Wiky a mírně se začervenala.

„Ale co budeme dělat, Arture, v celém sídle není pro mladou čarodějkou nic k jídlu.“

„No a co třeba kdybychom udělali,“ zastavil se uprostřed slova Artur a děsivě se podíval na Trevora a ostatní, „dýňovou kaší!“

Dýně ztuhly a dostaly pokřivený a vystrašený výraz. Jarmína se dokonce kutálela kolem dokola a nakonec omdlela hlavou vzhůru.

„Ha ha. Vždycky na to skočí,“ smál se Artur a pomalu se otáčel pohledem zpátky k Rozárii.

Ta ho praštila do ramene a začala mu nadávat: „Že už toho jednu nenecháš taky!“

Trevor se po chvíli vzpamatoval a jenom otráveně procedil mezi zuby:

„Ha ha, moc vtipný, Arture. Že já ti na to pokaždý skočím.“ Pak se obrátil k Jarmíně a snažil se ji probudit.

Najednou se z čista jasna ozval Morisův hlas a Moris sám vyskočil sedící Wiky na rameno a usadil se tam.

„Co třeba kdybychom nechali Wiky něco vykouzlit.“

Všichni v místnosti se začali dohadovat a kývali hlavou na znamení souhlasu.

„To je super nápad.“

„Jé, to bude zase jak za starejch časů.“

Dokonce se objevilo ve zdi a stropě několik hlav duchů a snažily se naslouchat.

„Skvělý nápad, Morisi,“ řekl Artur. „Je na čase naučit naši čarodějku novému kouzlu.“

Moris seskočil z Wiky a zavelel: „Símure, na místo!“

Kotlík skočil zpátky na ohniček a jeho tvář zmizela. Wiky se postavila a s očekáváním a nedočkavostí se zeptala Morise:

„Takže co mám udělat?“

Moris došel ke kotlíku a po straně se postavili i manželé Braunovi.

„Tak zaprvé přijď ke kotlíku a řekni ‚svit‘.“

Wiky udělala pár kroků, až stála před kotlíkem. Pak odhodlaně, ale ne přísně řekla „svit“ tak, jak jí Moris poradil. V tu chvíli místnost mírně potemněla a nad kotlíkem se objevil sloup měsíčního světla. Voda v kotlíku se změnila na hustší stříbrnou hmotu a jako by nabobtnávala tu na jedné straně a tu zase na druhé straně.

„Tak, teď musíš dát ruce nad kotlík a uchopit prázdný vzduch v rukách, jako by to bylo těsto k rozválení,“ řekla Rozárie a přitom předváděla rukama, co má Wiky udělat. Vypadalo to, jako by vyťahovala z hrnce nějaké neviditelné prádlo nebo jako by opravdu hnětla nějaké těsto.

Wiky udělala stejný pohyb, aniž by se rukama tekutiny dotkla, až se tekutina natáhla mírně z kotlíku, jako by následovala Wikyiny ruce. Jakmile toho Wiky nechala, tekutina se stáhla zase zpátky.

„Teď musíš silně myslet na to, že chceš vykouzlit jídlo,“ řekl Moris.

„Přitom hněť rukama a pak natáhni vzduch ve svých rukou a voda tě bude následovat,“ řekla zase Rozárie.

„Přitom naslouchej svému vnitřnímu hlasu a uslyšíš, co bychom si dali i my,“ nakonec se přidal i Artur.

Dýně, zrcadlo i koště v místnosti napjatě pozorovaly Wiky a ani nepípaly.

Wiky se zhluboka nadechla a pak začala v rukou hníst vzduch, jako by to bylo opravdové těsto. V tom měla praxi už od tety Lilien. Chytla a táhla jednu ruku a pak druhou. Tekutina v kotlíku se nejdříve táhla jedním směrem a pak zase druhým, jako by ji Wiky držela v rukou. Přivřela oči a silně myslela na to, že chce vykouzlit jídlo pro všechny. Pak se první rukou velice rozmáchla, až se zatočila na druhou stranu. Všechno bylo tak samozřejmé, jako by to již někdy dělala. Stříbrně se třpytící tekutina v kotlíku nejdříve vyletěla na jednu stranu a pak se zase vrátila do kotlíku. Pak se totéž událo i na druhou stranu, až nakonec tekutina silně vystříkla přes celou místnost a vytvořila u stropu jakousi vodní vlnu. Jak ale padala k zemi, měnila se v malé rozprášené kapičky a stříbrně se lesknoucí prášek. Během vteřiny se zpoza obláčku

kapek a prášku vynořil dlouhý dřevěný stůl a kolem něho dvě dlouhé lavice na sezení. Stůl doslova přetékal jídlem a byly tam i krásné zdobené poháry po stranách. Bylo tam všechno, mísy s různým ovocem, dorty a koláče, pečená masa a několik druhů sýrů. Byla to pohádková hostina. Moris se dlouze olíznul a nějaký duch, co pokukoval ze zdi, vykřikl:

„Tak jdeme jíst!“

Všichni se slétkli ke stolu. Čelo stolu bylo připraveno pro Wiky a naproti ní si na stůl vyskočil Moris. Po stranách si přisedli duchové a každý přinesl jednu dýni. Takže seděl duch, dýně, duch, dýně. Dokonce přiskočilo i zrcadlo, a protože nemělo ruce, tak si za něj sedl jeden duch a krmil ho, jako by ty ruce patřily zrcadlu samému. Kotlík přihopsal na hromadu polštářků tak, aby jeho nyní zase zřetelný obličej byl nad deskou stolu. Všichni se překotně pustili do jídla. Podívaná to byla poněkud podivná. Všechno, co prostrčili duchové pusou, propadlo skrz jejich nehmotná těla, zatímco dýně popíjely ze zdobených pohárů. Ruce, co pomáhaly zrcadlu, si daly vždy jedno sousto do vlastní pusy a potom hned prostrčily sousto zrcadlem do pusy zdobené masce v zrcadle. Bylo to, jako by sklo zrcadla vůbec nebylo a vidlička ladně prošla skrz ně. Kotlík taky jedl zajímavě. Jedno sousto ukousnul a pak jedno uždíbl svým železným držadlem a hodil si ho do sebe svrchu. Takže za chvíli byl plný všeho možného, až to z něho přetévalo. Moris na druhém konci stolu seděl na krásném zdobeném polštářku. Stál na zadních packách a předními si držel kostičku, kterou ukusoval. Když to viděla Wiky, tak se také neostýchala a nandala si na talíř, co jen mohla, a začala jíst. Zakousla se do kusu pečeného kuřete a k tomu prikusovala malá červená rajčátka. Všichni jedli a popíjeli se značnou chutí. Pouze dýně jenom pily z pohárů podivný černý

nápoj. Když se napil Trevor, co byl nalevo od Wiky, asi už pošesté, Wiky to nedalo a zeptala se:

„Co to vlastně všichni popíjíte, Trevore?“

Do řeči se však pustil Alex sedící naproti Trevorovi: „To je vývar z rašeliny s přídatkem čerstvě posekané trávy. Já osobně myslím, že je to vynikající ročník.“

Trevor se na Alexe mírně zašklebil na znamení toho, že je uražený, že ho Alex přerušil.

„A to pijete pořád tohle?“ zeptala se Wiky zvědavě.

„Samozřejmě že ne. Taky máme rádi výtažek z bujné zeminy či kaolínový extrakt. Když však není zbylí, tak pijeme i obyčejnou vodu. Ale té osobně moc neholduji.“

Wiky naslouchala Alexovu povídání a přestala na chvíli ukušovat.

„A to nic nejíte?“ zeptala se ještě zvědavěji, ale tentokrát se musela otočit na Trevora, jelikož začal mluvit ještě dřív než Alex.

„V tom, co popíjíme, je vše, co potřebujeme, a to nám stačí.“ Když odpověděl na Wikyinu otázku, udělal škodolibý obličejíček na Alexe a ten si zase na oplátku odfrknul.

Všichni u stolu hodovali a bavili se mezi sebou. Wiky se vypyptávala manželů Braunových nebo Trevora a Símura na všechno, co jí jenom napadlo. Když dojedla poslední kousek růžovou polevou politého dortu, pohodlně se rozvalila v polstrované židli, v níž seděla, a hladila si břicho. Takhle přejede ná nebyla snad nikdy v životě. Když na tom byli všichni včetně Morise, který se rozvaloval na polštářku, stejně, zvedla se Rozárie a rozkázala:

„Tak a teď se pustíme do úklidu.“

Dvakrát tleskla rukama a duchové kolem stolu se začali pomalu a značně líně zvedat. Odnášeli zbytky jídel a nádobí někam pryč po schodišti.

Wiky už to ani trochu nepřipadalo divné a jenom tak podřimovala v židli a jen chvílickami pozorovala dění kolem sebe. Pak se probrala a zeptala se:

„Kolik je vlastně hodin? Měla bych už jít na kutě.“

Nato se k ní otočila Rozárie a ostře přikázala:

„No vidíš, za chvíli bude půlnoc. Pravý čas na to, aby takhle malá čarodějka šla spát.“

„To spíš už hodně pozdě, ne?“ odvětila už napůl spící Wiky Rozárii.

„Možná ti to ještě dneska prominu, ale příště tě už poženu spát mnohem dřív. Moris tě odvede do ložnice.“

Rozárie se otočila na podřimujícího Morise a snažila se ho pískáním vzbudit. Ten však nereagoval a jenom se převaloval z jedné strany na druhou. Po chvíli to Rozárii přestalo bavit a hlasitě zaječela:

„Á, krysa.“

Moris během mrknutí oka vyskočil, stál na všech čtyřech na kraji stolu v bojovém postoji, koukal se ze strany na stranu a přitom se ptal:

„Cože? Krysa? A kde, kde?“ Když mu to došlo, přestal mrskat ocasem a posadil se na zadní packy. Podíval se na Rozárii a Artura a s úšklebkem povídá: „Teda já nevím, že se takový srandičky vůbec od Artura učíš.“

„To víš, je to můj manžel přes pět set padesát let, a to pár zvyků pochytiš.“ Rozárie pokrčila rameny a usmála se šibalsky na Morise. „Mohl bys, prosím tě, dovést Wiky do její ložnice?“ poprosila něžněnounce Rozárie Morise a podržela ho pod krčkem.

„No dobře,“ odpověděl otráveně Moris a šmikl jednou oca-sem. Prošel se po stole a seskočil nejdřív na Wiky a potom na zem.

Wiky vyskočila překvapeně ze židle a ptala se, co se děje. Moris na to jenom odpověděl, že ji zavede do postele, a odváděl ji pryč. Wiky ho následovala nejdříve po schodišti z místnosti dolů do hlavní síně a pak zase jiným schodištěm na opačnou stranu nahoru. Když vyšli schodiště, ocitli se v podlouhlé hale, jež se stáčela ostře do strany. Po stranách bylo několik dřevěných dveří a mezi nimi stály různé skříně, police nebo brnění.

Prošli kolem několika dveří, až stáli před krásnými dubovými dveřmi. Moris se před ně posadil a čekal. Wiky přišla blíž a vzala za kliku. Dveře se se skřípotem otevřely a odhalily velikou potmělou místnost. Proti dveřím byla dvě vysoká okna a mezi nimi velká tmavá postel. Měla nad sebou vysoká nebesa, z nichž spadaly dolů krásné saténové závěsy. Stejně závěsy visely i kolem oken. I když bylo v pokoji rozmístěno několik kusů nábytku a ještě dvoje dveře do sousedních pokojů, byla postel tím hlavním, co upoutávalo zrak. Vypadala tak honosně a přepychově se všemi těmi polštářky a potahy na sobě, že Wiky ani nenapadlo se bát. Moris došel k jednomu ze dvou nočních stolků po straně postele a rozsvítil na něm svíčky. Wiky se rozeběhla a po zádech hupsla do postele. Byla tak měkká a velká, že když se zachumlala do peřiny uprostřed, připadala si jako na nejbezpečnějším místě na světě. Netrvalo dlouho a tvrdě usnula.

NOVÉ RÁNO DO NOVÉHO SVĚTA

Druhý den ráno se Wiky začala probouzet, ale ještě ani neotevřela oči. Byla krásně přikrytá pod dekou, ale ruce a hlava jí čouhaly ven. Ucítila, jak se jí něco hebkého hýbe pod rukou a mírně to přede. S myšlenkou, že je to Moris, se klidně překulila na druhý bok a podřimovala dál.

„No tak, vstávat, už je skoro poledne,“ probudil Wiky Rozáriin hlas a místnost se zaplnila světlem, jak Rozárie odtáhla závěsy.

„Ještě chvílku,“ zamrmlala na ni Wiky, mávla rukou a překulila se na druhou stranu.

Na postel vyskočila kočka a svými packami přecházela Wiky přes nohy, aby ji tím probudila. Wiky se však ani nepohnula, a tak se jí Moris natáhl vedle hlavy a začal na ni mluvit:

„No tak, Wiky, musíš vstávat, snídaně je skoro na stole.“

„Ale no jo, já už přeci vstávám,“ řekla Wiky a pootevřela oči. Chvilí se na rozvaleného Morise dívala a pak zamumlala: „Když ty jsi teprve teď přišel, kdo to ležel se mnou v posteli a teď se hýbe u mých nohou?“

Najednou si uvědomila, že jí něco vrní u nohou, vytřeštila oči, s jekotem vylezla až na vrchol polštářů a pryč zpod peřiny. Jak se tlačila na zeď u postele, uvědomila si, že má na sobě krásnou růžovou noční košilku se šňůrkou u krku.

„Co to tam je a kdo mě v noci převlíknul?“ ptala se Wiky, ale než stačila něco říct, tak zpoza peřiny něco vyletělo a vklouzlo do veliké skříně na konci ložnice. Wiky nestačila ani mrknout a Morris jí odpovídá:

„Klobouk.“

Wiky už chtěla něco říct, když je oba přerušila Rozárie a povídá:

„No tak, vy dva, nechte těch řečí a dolů na snídani. Už moje babička říkávala, že snídaneň je nejdůležitější jídlo dne a že se nemá nikdy vynechat.“

Najednou se po celé místnosti, ba i sídle, začal rozléhat vetchý hlas nějaké stařenky:

„No jo, prosím tě, ty aby sis nevzpomněla na každou blbůstku, co jsem kdy řekla.“

S Rozárií to ani nehnulo a začala stlát postel. Wiky už neměla na výběr, a tak seskočila z postele a šla do otevřených dveří na levé straně, za nimiž viděla krásnou koupelnu. Když vešla do koupelny, ani si nevšimla krásného obložení nebo velké honosné vany a jenom si opláchla obličej, a když uviděla pro ni očividně nachystaný hřeben na okraji umyvadla, tak se i učesala. Pak viděla na židli kousek dál svoje šaty a převlékla se.

Prošla zpátky ložnicí a následovala Morise. Ten ji odváděl dál chodbou, až vešli dvojími dveřmi přímo do kuchyně. Byla prostorná skoro jako ložnice. Uprostřed byla velká pec a po stranách police a stoly. Nad pecí viselo několik pánví a nad policemi byly naskládané různě velké hrnce. Po kuchyni se mihotalo několik duchů a na stole, kde se sekala nějaká zelenina, byla i jedna dýně. Nejdřív Wiky nevěděla, kdo to je, ale když dýně promluvila na ducha, ať to krájí na tenčí plátky, poznala, že je to Diana. U pece stál Artur a míchal na pánvi vajíčka. Tentokrát měl na hlavě ku-

chařskou čepici stejně průhlednou, jako byl on sám. Wiky se posadila ke stolu u dveří a rozhlížela se po kuchyni. Když se znovu podívala na Artura, všimla si, že se v jedné pánvi naproti Arturově hlavě zrcadlí obličej vševídecího zrcadla. Moris si vyskočil na stůl a čekal na jídlo. Teď si Wiky všimnul Artur a zavolal na ni:

„Ahoj Wiky, hezké ráno. Dneska ti dám snídani tady v kuchyni, ale příště už budeš muset jíst v jídelně.“ Artur se mírně naklonil a začal mluvit dost potichu. „Kdyby to totiž věděla ta moje fúrie, tak mě bací.“

„Cože?“ ozvalo se odněkud a z jedné zdi přiletěla Rozárie a hodila po Arturovi talířem.

Artur se tomu jako by snažil vyhnout, ale talíř stejně proletěl skrz něho. Hbitě se otočil na Rozárii a s milým úsměvem jí povídá:

„Ale no tak, Rózičko moje.“

Rozárie se jen zatetelila, přiletěla k Arturovi a dala mu pusku. Moris sedící na stole povídá:

„Ale no tak, lidi, jsou tady děti a hladovej kocour.“

Oba manželé Braunovi se mírně začervenali a Rozárie odcházela pryč. Artur nandal Wiky míchaná vajíčka a k tomu jí dal kousek chleba a sklenici mléka. Wiky pomalu jedla a přitom pozorovala duchy připravující v kuchyni jídlo. Moris dostal misku mléka a nějaké malé rybičky. Diana a vševídecí zrcadlo se mezi sebou radily a přitom si Wiky pomyslela, že včera ještě říkaly, že tu není nic k jídlu. Zvědavost jí nedala, a tak se zeptala Artura, kde se ty věci tady vzaly. Artur jenom zběžně odpověděl, že je ráno nakoupili na trzích, a pokračoval dál v práci. Wiky jenom pokrčila rameny a dojídala svoji snídani.

Jako první dojedl Moris, seskočil ze stolu a odcházel pryč. Ještě zahalekal na Wiky, že za ním má přijít do ložnice, a byl v tu

ránu pryč. Když Wiky dojedla, seskočila ze židle a sbírala špinavé nádoby ze stolu. Najednou na ni promluvil jeden duch, postarší žena malé, podsadité postavy:

„Zlatíčko, to nemusíš dělat, já to uklidím.“ Pohládila Wiky po vlasech a sesbírala nádoby ze stolu.

Wiky vyšla ven z kuchyně a procházela chodbou zpátky do ložnice. Když ale došla až k ložnici, stál před otevřenými dveřmi Moris a mrmlal si pro sebe:

„Takže je už pryč.“

Wiky k němu přistoupila a ptala se, kdo je pryč.

„No, to je jedno, já ho najdu,“ odpověděl Moris, odcházel dál chodbou ke schodišti a ještě mňoukl na Wiky, ať jde za ním.

Ta stála u dveří do ložnice a nehýbala se. Přemýšlela o tom, kdo je pryč a co bylo to, co se choulilo pod peřinou vedle ní. Když na ni mňouknul Moris, jako by se probrala z transu a běžela za ním. Došli až zpátky do pracovny. V ní už zkraje slyšela dobré ráno od Trevora, kotlíku a několika dýní. Moris šel napřed a teď stál před velkou dubovou skříní v zadní části pracovny a koukal se na ni. Přitom mrskal ocasem ze strany na stranu. Když přišla Wiky až k němu a přitom zamávala na Símura, Trevora a další, Moris si mrmlal:

„Tak tady jsi.“

Wiky přišla až k Morisovi a ten, když se na ni podíval, spustil:

„Takže, milá Wiky, je čas, abychom začali.“ Moris popošel dál a vyskočil na poličku vedle Trevora.

„Takže jako první věc, jsi nová čarodějnice kraje Temného le-sa a my zařídíme, abys jako čarodějka vypadala,“ řekl Trevor a Moris pokračoval:

„A támhle v té skříní je něco, co ti k tomu dopomůže.“

Ze skříně se ozval hluk a skříně se mírně pohnula. Moris se podíval na skříně a zamumlal:

„No tak, polez už ven, ona ti nic neudělá.“

Skříně sebou zase zalomcovala a ozvaly se z ní písčivé zvuky jakoby na znamení odporu. Moris si těžce vzdechl a zavolal koště. To leželo v tmavém rohu pracovny nepovšimnuto a nehýbalo se. Když uslyšelo, že ho Moris volá, okamžitě nadskočilo a přilétlo k němu. Ten mu něco zašeptal a koště zase popoletělo, tentokrát před skříně. Udělalo pár písčivých a fňukavých zvuků a nahnulo se směrem ke skříně. Ze skříně se ozvaly podobné zvuky a na ně koště opětovně reagovalo. Koště očividně komunikovalo s něčím ve skříně. To, co bylo ve skříně, nechtělo ven a koště to přesvědčovalo, že má vylézt. Několikrát se koště i pootočilo směrem na Wiky, takže šlo i o ni. Pak se jako by přestali hádat a to, co bylo uvnitř, ztichlo. Z ničeho nic se dveře skříně rozletěly a z nich strašnou rychlostí vyletěl čarodějnický klobouk. Byl celý černý, kulatý se špičkou, jež se ohýbala mírně dozadu, a tvrdým kruhovitým okrajem okolo základny. Přímo nad okrajem okolo základny byla uvázaná krásná modrostříbrná pentle, jež vytvářela pruh kolem dokola. Jak klobouk lítal, trousil kolem sebe modrostříbrná světýlka. Proletěl místností kolem dokola okolo trámů a Morise s Trevorem. Pak se zastavil ve vzduchu před Wiky. Mírně se pokrčil a zakřenil a jako by Wiky pozoroval. Ta si v tu chvíli uvědomila, že věc, co byla pod peřinou s ní, byl právě tenhle klobouk. Zvedla prázdnou ruku směrem ke klobouku a řekla:

„Promiň mi, já tě nechtěla ráno vystrašit.“

Klobouk přiletěl blíž k Wiky a jako by očuchával její ruku. Když ho chtěla Wiky pohladit po límci, mírně sebou trhl dozadu a přitom hlasitě písčnul. Wiky na něho mile promluvila:

„No tak, pojď ke mně, neboj.“

Klobouk se odvážil blíž a tentokrát se ho mohla Wiky dotknout. Několikrát ho pohladila a utěšovala ho. Klobouk se zklidnil, pískl, narovnal se, proletěl se ještě jednou po místnosti a usadil se Wiky na hlavě. Několikrát se natáhl a smrštil, než se na Wikyň hlavě úplně uklidnil a dosedl. Pak pískl a z jeho krajů začala padat stříbrnomodrá světýlka a jako prášek se snášela dolů. Během toho se Wiky začalo měnit oblečení, a když světýlka dopadla až na zem, změnil se Wiky i boty. Najednou před Tervorem a Morisem stála o něco vyšší Wiky, a nejenom kvůli klobouku na hlavě. Na nohou měla velké černé boty s vysokou tvrdou podrážkou a růžovými tkaničkami. Na sobě měla černé čarodějnické šatičky těsně nad kolena, ale nebyly rovně lemované, měly krásně rovnoměrné zuby, jako by je někdo vystríhal. No a nakonec jí na hlavě na jejích delších blond vláskách seděl klobouk. Teď promluvil Trevor:

„Dovol, abych ti, Wiky, představil jeden z důležitých čarodějnických nástrojů a znak tvé příslušnosti k sabatu čarodějek Půlměsíčního království – čarodějny klobouk.“

V řeči ho najednou vystřídal Moris: „Nejen že bude tvým věrným společníkem, ale má schopnost ti podle tvé libosti změnit oblečení či boty a jednou ti pomůže i měnit podobu nebo se stát neviditelnou.“

Na to Wiky reagovala slovy: „No, páni.“ Přiběhla k vševídicímu zrcadlu na stěně a prohlížela se v něm. To, co viděla, se jí moc líbilo, několikrát se zatočila kolem dokola a poupravila si klobouk, takže ho měla mírně do strany. Pak se zarazila a řekla: „Tak tohle ne.“ Podívala se na své boty a otočila se zpátky na Morise. „Takže říkáš, že mi může změnit, cokoli se mi na oblečení nelíbí?“

Moris nestačil ani odpovědět, když mu do toho Trevor skočil:

„Přesně tak, stačí, když se budeš hodně soustředit na změnu, kterou chceš udělat.“

Wiky se otočila zpět na zrcadlo a zavřela oči. Něco si silně přála a pak otevřela oči a podívala se směrem dolů. Její tkaničky už nebyly růžové, ale krásně zelené jako čerstvá tráva. Wiky vyskočila do vzduchu, přitom si radostí zatleskla a ječela „jupí“. Najednou se obraz v zrcadle zase změnil na černý a v něm byla karnevalová maska jako obličej zrcadla.

„Moc ti to sluší,“ řeklo zrcadlo a usmálo se na Wiky.

Ta poděkovala a ještě pořád se prohlížela. Pak se prudce otočila zase k Morisovi s Trevorem a radostí k nim doskákala.

„Takže, pánové, co mám vlastně jako čarodějka dělat?“ zeptala se Wiky a dala ruce v bok.

„No, tak hlavně tě musíme naučit čarovat.“

„Pak se budeš jako čarodějka kraje Temného lesa starat o lidi žijící kolem.“

Wiky potřásla hlavou a udiveně se zeptala: „Jak to myslíš, starat se o lidi?“

„No, když jsi čarodějka této oblasti našeho království, máš povinnost o lidi zde žijící pečovat, chránit je a někdy je i trestat, co se týče magie. Tak, aby se lidem zde žilo dobře a aby je nějaká příšera, co sem přivandruje, neotravovala,“ řekl Trevor a tvářil se velice vážně.

Wiky jenom polkla a povídá: „A to jako mám tohle všechno zvládnout já sama?“

Moris ji uklidnil: „Neboj, na nic sama nejsi, my všichni ti pomůžeme, ale věřím, že se pod mým dozorem staneš tak dobrou čarodějkou, že to zvládneš i sama.“

Moris si nasadil na svoji malinkou hlavičku malinkaté brýle. Trevor zase poprosil o svoji čapku, ze stěny za ním se vynořily

ruce nějakého ducha a nasadily Trevorovi černý čtvercový lektor-
ský klobouk s krátkou zlatou šňůrkou. Ta začínala uprostřed čap-
ky a visela přes její pravý roh skoro až na stůl, na kterém Trevor
stál. Moris si upravil malinké brýličky, řekl Wiky, aby se posadila
na lavici, co zbyla od včerejší hostiny, a povídá:

„Tak tedy začneme s výukou. Jak už jsem ti řekl, jsi čarodějka,
máš čarovnou moc, již jsi zdělila po rodičích. Díky ní budeš moci
čarovat a využívat čarovných předmětů, stvoření a kouzel.“

„Jako vás dvou, že ano?“ skočila mu do řeči Wiky, aby se také
zapojila.

Trevor se zatvářil pochvalně a odpověděl za Morise, že ano.
Moris pokračoval ve svém výkladu:

„Všechny čarodějky a pár čarodějů v našem Půlměsíčním krá-
lovství jsou spojeni do organizace zvané čarodějný sabat. Klo-
bouk, jež máš na hlavě, je právě jedním z několika odznaků této
příslušnosti.“

Klobouk, když uslyšel, že se o něm mluví, se napsal do výšky
a hrdě písknul.

„Co je na něm ten znak příslušnosti?“ ptala se Wiky, sundala si
přitom klobouk z hlavy a držíc ho oběma rukama si ho prohlížela.

Klobouk se různě nakláněl a smršťoval Wiky přímo v ruce,
jako by se natáčel na nějaké přehlídce.

„Ta modrostříbrná pentle kolem špičky. Modrostříbrná je
znak právě našeho čarodějného sabatu. Proto, když ji někde uvi-
díš, tak věř, že je to znakem právě sabatu našeho království.“

„Aha,“ řekla Wiky a nasadila si klobouk zase na hlavu.

„Dobře si pamatuj, Wiky, co ti teď řeknu. Ty jsi čarodějka a
máš předurčenou velikou moc. A já v srdci věřím, že ji budeš
používat k dobru, tak jako tví předci. Existují tu ale i takoví, kteří
nejsou jako my nebo ty a tvoje rodina. Jsou tu i tací, kteří jsou zlí

a jsou schopni dělat strašlivé věci. Věci, jaké si většina lidí ani nedokáže představit, a co hůř, jsou tu i takoví, kteří se ty věci opravdu snaží dělat. Proto máme sabat. Je to společenství všech čarodějek v celém království a všichni v něm používají svoji moc společně. Hlavně k tomu, aby ty zlé mohli držet daleko od nás a od lidí, o něž se máme starat. Sabat vede hlavní čarodějka, to je ta, co má největší moc, a ostatní se dohodnou, že je má vést. Ona a ostatní nás ochraňují před těmi, kteří by ti mohli ublížit. Společně jsou připravené bránit naše království před vnikem čaroděju či kouzelných bytostí, jež sem nepatří. I ty jednou, až vyrosteš, budeš povolána, abys plnila tyto povinnosti také. Samo Půlměsíční království je rozděleno do několika území a každé území má svoji čarodějku kraje. Jelikož na celém území okolo Temného lesa žila jenom rodina Levandulových, vybudovali si zde sídlo a obklopili ho kouzelnými močály. No, a protože jsi teď jediná čarodějka žijící v tomto sídle, jsi i jediná čarodějka z domu Levandulových, jež bude spravovat toto území.“ Moris se na chvíli odmlčel a tentokrát začal mluvit pro změnu Trevor:

„Jak jsme podotkli, musíš se jako čarodějka této oblasti také postarat o obyvatele území a plnit tvými předky dané smlouvy a povinnosti. Většinou má správu nad územím starší čarodějka, ale teď jsi tady pouze ty. Já však věřím, že i ty, malé čarodějně škvrně, to zvládneš.“ Trevor se nadechl a chtěl pokračovat, když ho Wiky přerušila otázkami:

„Takže v našem království jsou i jiné čarodějky a každá má své území?“

„Ne vždycky, většinou žije několik čaroděju a čarodějek na jednom území a ten, kdo je nejmocnější a nejzkušenější, bere na sebe povinnost starat se o území a ostatní mu třeba jenom pomáhají. Taky se občas stane, že je nějaké území bez čaroděje, a tak

vybere hlavní čarodějka někoho, kdo území nemá, a dosadí ho tam.“

„A co když se dostanu na území jiné čarodějky?“ zeptala se Wiky sedící napjatě na dřevěné lavici a nahýbající se směrem k Morisovi a Trevorovi a hltající každé jejich slovo.

„Může se stát, že tě tvé záležitosti dostanou i za hranice tvého území. Nemusíš se ale bát, v našem království jsou všichni hodní a spíš tě uvítají a udělají ti nějakou hostinu, než že bys s tím měla problémy. No a taky tě může někdo navštěvovat nebo prostě jenom cestovat přes tvé území,“ odpověděl Moris.

Trevor se při tom na Wiky podíval přísněji a povídá: „Je ovšem slušnost takovému čarodějnému cestovateli nabídnout alespoň pohoštění nebo nocleh.“

Moris posléze pokračoval dál: „Musím tě ale varovat, pokud se dostaneš za hranice našeho království, můžeš se dostat přinejmenším do potíží. Většina sousedících sabatů je přátelská a panují tam podobné zákony a nařízení jako u nás. Ovšem jsou tu i takové, jež jsou ovládnuty těmi špatnými, a někdy se i po dobrém království může potulovat nějaký zlý čaroděj nebo čarodějka.“

„Takže v jiných královstvích žijí čarodějky také?“ ptala se zvědavě Wiky.

Když to Moris s Trevorem uslyšeli, Trevor se jako by odtáhl a nechal Morisovi volné pole působnosti. Moris si sundal své brýličky a začal barvitě vyprávět o zemích dalekých i blízkých. O tom, jací tam žijí lidé a čarodějové a jak jsou království velká či jak odlišná jsou. Wiky nejdříve pozorně naslouchala, ale po několika dlouhých minutách se její pozornost začala vytrácet, Moris však zasněně vyprávěl dál. Když to takhle pokračovalo několik hodin, bylo vidět, jak se Wiky na dřevěné lavici, na níž sedí, ošívá. Vykopávala nohy do vzduchu a opírala se o stůl za sebou nejdřív jed-

ním loktem a za chvíli zase druhým. Když tu jí z nudy vysvobodil záchranný hlas. Ve vševídnoucím zrcadle za Wiky se objevil Arturův obraz a volal všechny k večeři. Wiky radostně seskočila z lavice a utíkala po schodišti pryč z pracovny. Moris přehlédl to, že ho Wiky přestala vnímat, seskočil z poličky a šel za ní.

Wiky doběhla do hlavního sálu a zastavila se, protože si uvědomila, že neví, kudy má jít. Moris pomalu došel až k ní, otřel se o její nohu a šel dál. Postupně Moris přešel přes dvoje schodiště, hlavní sál a chodbou zavedl Wiky až do jídelny.

RODINNÉ VZTAHY A JINÉ ZÁKONITOSTI

Jídelna byla veliká kulatá místnost s vysokým stropem a po pravé straně měla robustní okna sahající až ke stropu. Z místnosti vedly dvojce dveře. Jedny, kterými vstoupila Wiky s Morisem dovnitř, a druhé na opačném konci místnosti, krásné dřevěné dvojité dveře, nahoře prosklené. Uprostřed jídelny byl podlouhlý stůl obklopený krásnými zdobenými židlemi.

Když Wiky vstoupila, viděla, že slunce již pomalu zapadá. Pak paprsek světla odvedl její zrak až k druhé stěně. Ta byla úplně zaplněna obrazy v honosných rámech. Wiky se rozhlédla po místnosti a spatřila, že obrazy jsou úplně všude. Nebyl takřka vidět ani kousek zdi. Obrazy měly různé motivy, převážná většina, hlavně ty velké, byly krajinky. Našly se ale i takové, jež zaznamenávaly nějaké události, a ty nejmenší byly portréty.

Wiky popošla několik kroků a jeden obraz ji zaujal. Byl to portrét s bitvou na pozadí. Na pravé straně stál muž v modrém hábitu s napřaženou dřevěnou hůlkou. Byl vysoký, se světlou kůží a tmavými dlouhými vlasy. Hábit, co měl muž na sobě, nebyl ale obyčejný, od ramen až dolů byl navrchu kus tmavší látky, jenž vytvářel veliké V. Po stranách byly dvě dlouhé zlaté šňůrky, na každé straně jedna, a nakonec od krku dolů byl jakoby vějíř, ten vytvářel nejsvrchnější část hábitu. Byl černý s krásně nařasenými okraji jako nějaký soudcovský talár. Muž se díval upřeně směrem, kam mířil svojí hůlkou. Za ním byla snad nekonečná řada dalších

čarodějů a všichni dělali totéž. Na druhé straně obrazu byly nakresleny různé příšery a čarovné bytosti v čele s obry, medúzami a skřety. Vypadaly jako obrovská lavina valící se na čaroděje a čarodějové zase jako pevná hráz odhodlaná se jim postavit. Wiky přišla až k obrazu a dívala se na něj tak zblízka, že mohla fouknout do plátna. Obrazy ji zvláštním způsobem přitahovaly. Měla z nich hřejivý pocit, jako by jí připomínaly nějaká dávno zapomenutá místa. Ale tenhle jeden v ní probouzel zvědavost a zároveň i něco negativního. Případalo jí, jako by se obraz na plátně hýbal, ale nebyla schopná si nějakého, byť sebemenšího pohybu všimnout. Dlouho se na něj dívala a pozorovala snad každý kousek čaroděje v popředí. Z transu ji najednou probudil Moris, sedl si vedle ní a vyprávěl:

„Tohle je obraz Davida Izmerského, největšího čaroděje všech dob. Byl to zakladatel prvního sabatu, jenž se stal předobrazem pro všechny ostatní, veliký bojovník a zároveň nesmírně moudrý čaroděj. Říká se, že byl tak mocný, že i jeho spojenci se ho báli. Přesto se mu podařilo nastolit svět v podstatě takový, jaký je dnes. Byl to první pán větru a zakladatel rodu Izmerů, největších čarodějů mezi největšími.“ Moris o muži na obraze mluvil s takovým respektem a bází, že i Wiky si uvědomila, že to musel být opravdu někdo velice důležitý. „Byl to první skutečný čaroděj a vytvořil svět takový, jaký ho známe dnes.“

„Co se s ním stalo?“ zeptala se Wiky a dál se dívala na obraz.

„To přesně nikdo neví. Většinu posledních let života strávil na útěku. I přes všechno, co pro čaroděje udělal.“

V tu chvíli se na konci jídelny se zaskřípěním otevřely dvojité dveře a v nich stál Artur s vysokou kuchařskou čepicí na hlavě. Zpoza něho se z kuchyně linula ven krásná záře z kamen. Vedle něj stáli dva duchové, každý držel na tácu vysoko nad hlavou

něco přikrytého kovovým poklopem. Artur luskl prsty, řekl „bon appétit“ a šel si sednout ke stolu. Zpoza jedné stěny se vynořila Rozárie, sedla si uprostřed levé strany stolu a její manžel naproti ní. Moris se zvednul a šel si sednout na druhý konec stolu. Sedl si na zadní packy a před sebou měl talíře a malinké příbory.

Wiky si přisedla jako poslední. Než se stačila přisunout, ucítila, jak se její židle hýbe, a když se otočila, spatřila, jak ji jeden duch přistrkává ke stolu. Zdvorile poděkovala a mírně se začervenala, jelikož na takovou galantnost nebyla zvyklá. Seděla zase v čele stolu, po levici měla Rozárii, po pravici Artura a naproti sobě Morise.

I přes svůj krásný červený ubrus a nádherně zdobené nádobí vypadal stůl oproti včerejší hostině trochu chudě. Jako první promluvil Artur:

„Takže dneska jsem vám uvařil masový vývar s knedlíčky, pečené kuřátko s bramborovou kaší a hráškem a vanilkový pudink s malými perníčky.“

„Tím uvařil myslíš, že jsi kibicoval duchy v kuchyni a ochutnával jsi, co šlo?“ usmála se na Artura šibalským úsměvem Rozárie a lehounce si do něj rýpla.

Artur se na ni také usmál a miloučce jí odpověděl: „No samozřejmě, zlatíčko, přece to nenechám na ostatních.“

Duchové, co stáli pořád ještě ve dveřích, přišli blíže a začali servírovat polévku na stůl. Nejdřív dali Morisovi, pak jeden talíř položili před Artura a druhý zase před Rozárii. Nakonec jeden z nich položil talíř s polévkou před Wiky a s úklonou odcházel zpátky do kuchyně.

Wiky se už hnala na polévku, chytla lžíci a chtěla si nabrat, když se zastavila. Uvědomila si, že všichni ostatní čekají a svého jídla se ještě ani nedotkli. Rychle popřála stolovníkům dobrou

chut' a pobídla je rukou, aby se pustili do jídla. V tu chvíli všichni začali jíst. Wiky nabrala první lžici a trochu usrkla. Byla to vynikající polévka plná bylinek, s jemnou příchutí citronu. Pak si nabrala i jeden malý knedlíček, a když ho dala do pusy, nemohla si pomoci a svým „hm“ dala najevo, že jí to moc chutná. Jak stoupala vůně z talířů, tak se i klobouk ošil a nahnul se více dopředu, aby ucítil vůni ještě silněji. Když nasál vůni polévky, mírně zapředl a spokojeně se pak zase usadil Wiky na hlavě.

Když dojedli polévku, obsluhující duchové odnesli talíře pryč a osazenstvo stolu čekalo na hlavní chod. Po chvíli ticha se Wiky zadívala na Arturovu kuchařskou čepici, již měl stále na hlavě, a pak promluvila:

„Můžu se na něco zeptat, Arture?“

„No samozřejmě, na cokoliv chceš, Wiky.“

„Jak to, že když jste nehmotní a procházíte zdí a věcmi, můžete hýbat s předměty?“

Artur se mírně zasmál pod vousy a otočil se na Wiky.

„To je moc dobrá připomínka. No, víš, to je tak. I když procházíme věcmi, máme možnost, když se hodně soustředíme, s věcmi i hýbat. I když je to namáhavější, když nemáš tělo, a většina mladých duchů to zvládá hůř. My zkušenější to dokážeme už tak dobře, že můžeme dělat skoro vše, co jsme mohli dělat i jako živí.“

„Někdy i věci, které jsme dělat ani nemohli,“ obrátila se na Wiky Rozárie a mírně mrkla jedním okem.

„No a jak jste se vlastně stali duchy?“ zeptala se Wiky ještě zvědavěji.

Moris na protější straně vytřeštil oči a pokáral Wiky, že je nezdořilý se na takové věci duchů ptát. Rozárie však jenom mávla rukou a řekla, že je to dobré a že jim to nevádí. Pak se slova chopil opět Artur:

„Víš, to bylo tak,“ začal zasněně vyprávět, „za života jsem býval knížetem a spravoval jsem své panství, jež se táhlo od oceánu přes náš Temný les skoro až k hlavnímu městu. Tehdy probíhaly zdoluhavé války v dalekých zemích, pro mnohé neznámých. Náš král přislíbil vojenskou podporu jinému králi, a tak jsem vyrazil do boje. Do daleké země jménem Asura, země plné písečných pouští, skalních městeček a vesnic a starých památek na dnes již padlé civilizace. Po jedné bitvě, kdy nás rozprášilo vojsko divokých nájezdníků, jsem zůstal jen s několika vojáky sám a plahočil jsem se pouští někam do bezpečí. Mí společníci jeden po druhém padali vyčerpáním a žízň, až jsem zůstal nakonec jenom sám. Vysílený a takřka bez života jsem padl do písku a ve své mysli prosil, abych mohl ještě jednou spatřit svoji ženu Rozárii a být s ní. Když jsem vydechoval z posledních sil a zavíral oči, tak se na obloze mihl tmavý stín. Byla to čarodějka letící na svém koštěti. Tvoje praprapraprababička žijící tehdy v té zemi. To, co jsem tehdy nevěděl, bylo, že i přes velikou dálku uslyšela tvoje prababička můj vnitřní hlas a letěla mě zachránit. Odnese mě do vzdálené jeskyně, tam mi dala napít a léčila mě. Když jsem byl zase při vědomí, chtěl jsem se jí nějak odvděčit, a tak jsem jí řekl, aby odešla se mnou na mé panství, kde jí budu moci její službu splatit.“

„A ty jsi teda umřel tehdy v té zemi?“ ptala se naslouchající Wiky.

„Ale to víš, že ne. Společně jsme se vrátili na mé panství. Tvá prababička pak poznala Rozárii a usadila se zde. Z vděčnosti jsem jí vystavěl tohle sídlo a přesvědčil ji, aby zde zůstala jako čarodějka tohoto kraje. Dožil jsem spokojeně po boku své ženy, a protože i na smrtelné posteli jsem chtěl nějak oplatit službu tvé rodině, tak jsem se stal duchem a začal být majordomem tohoto sídla.“

„No a o několik let později, když jsem umírala já, tak jsem se rozhodla, že s Arturem zůstanu,“ zakončila vyprávění Rozárie.

Jako schválně se v tu chvíli rozrazilo znovu dveře do kuchyně a na stůl se začal nosit hlavní chod. Krásné kuřecí stehýnko na jedné straně talíře, na kostičce zakončené malou papírovou čepičkou, a na druhé bramborová kaše a hromádka vařeného hrášku. Všichni čtyři se pustili do jídla a nejvíce asi Moris. Ten se zahryzl do stehýnka a labužnický ukusoval křehounkou kůrčičku. Wiky měla jako první snědený hrášek, jenž byl křehoučký a jemňoučký, pak se pustila do kaše a přikusovala kousky kuřete. Když se na to Rozárie podívala, tak špitla Arturovi:

„Vidíš, to je snad první dítě, které znám, jež takhle baští zeleninu.“

Artur se společně s Rozárií podíval na Wiky, ta zrovna zvedla oči od jídla a koukala se na ně. Aby přerušila trapný okamžik, polkla a povídá:

„Když on je tak dobrej, takovej, jakej dělá teta Lilien.“

„No, jak by ne, když jsem ji také učil vařit,“ naparoval se Artur.

Ale Rozárie namítla: „Jo, ale Lilien tvrdí zase opak. Popravdě řečeno jste se motali oba dva po kuchyni a nepovedené zbytky jste dávali kocourovi.“

Rozárie se podívala na cpoucího se Morise. Ten v packách držel kostičku a ještě s ní v puse odpověděl mumlaje:

„Co?“

V místnosti se čím dál více šerilo a v jednu chvíli se najednou na lustru rozsvítily desítky svíček. Ozářily jídelnu teplým žlutým světlem a osvětlily krásné obrazy.

„To víš, miláčku, já vím, že umíš také vařit, ale mě to baví,“ řekl Artur. Naklonil se mírně k Wiky a špitl jí: „Ne, neumí.“

Všichni zase pokračovali v jídle, až dojedli. Když duchové odnášeli talíře, promluvila Wiky:

„Takže ty ses setkal s mojí praprababičkou. Jaká byla?“

„Támhle je na obraze,“ natočil se Artur a ukázal na jeden menší portrét uprostřed zdi.

Na něm byla postava uprostřed písečné duny, zřejmě žena zahalená do arabského beduínského oblečení, a byly jí vidět pouze pronikavě modré oči.

„Byla velice silná a tajemná čarodějka. Jednou tě s ní poznám.“

„Cože, ona je tady někde jako duch?“ vykoktala ze sebe Wiky.

„Jo, aha, promiň, já zapomněl, že to neznáš. Tohle nejsou obyčejné obrazy, ale záznamy míst a událostí. Duchové a čarodějové do nich mohou vstoupit a ocitnout se na místě, jež představují, a pozorovat lidi, kteří jsou na nich nakreslení,“ vysvětloval jí Artur, když mu Wiky skočila do řeči.

„Takže když budu mít takový obraz tetina domku, tak když do něj vstoupím, budu u tety Lilien?“

V tu chvíli se do hovoru zapojil Moris: „Ne, takhle to nefunguje. Obrazy jsou pouze záznamy míst, když do nich vejdeš, tak budeš jenom v obraze. I když to tam bude vypadat stejně, tak na tom skutečném místě se neocítneš.“

Wiky se zklamaně zabořila do židle a tvářila se posmutněle. Dveřmi prošli opět duchové a donesli na stůl zákusek. Na talíři ležela hlubší miska, v ní ztuhlý žlut'ounký pudink a na něm různými kousky ovoce dorůžova zbarvená šlehačka. Kolem misky byly dva malé perníčky, jeden ve tvaru ovečky a druhý ve tvaru jelena. Když Wiky popadla lžičku a nabrala si kousek růžovoučké šlehačky a trochu pudinku, zvířátka najednou ožila. Malá ovečka a jelen z perníku se narovnali na nožičky a v několika skocích se-

skočili z talíře, pak ze stolu a pelášili pryč. Wiky se zarazila a se lžičkou před otevřenou pusou jenom párkrát zamrkala a zatřepala hlavou.

„Co to bylo, mně utekl perníček?“

„No, tak si ho máš líp hlídat,“ odpověděl Artur a strkal si do pusy malého perníkového panáčka. Ten těsně před Arturovou pusou oživil a mával na Artura, aby ho nejedl. V tu chvíli ho Artur ukousl a pokračoval v jídle.

Kolem Morisova talíře zase běžely malinkaté perníkové myšičky a Moris si je házel do tlamičky jako jednohubky.

„Dal jsi do nich moc oživovacího prášku, dneska jsou jako splašený,“ mluvila k Arturovi Rozárie a ukusovala kousek malinkatého košťátka z perníku.

Wiky pojídala svůj dezert a pozorovala, jak si Artur a Rozárie vždycky něco strčí do pusy a ta věc pak padá skrz ně a mezitím se rozplývá na miniaturní kousičky.

Když všichni dojedli, byla za okny už velká tma. Moris se rozvaloval po stole a Wiky zase roztažená na židli si hladila svoje přejedené břicho. Když duchové uklidili všechno ze stolu, tak si Rozárie stoupla, otočila hlavu k Wiky a rozkázala:

„Tak včera jsi šla spát moc pozdě, to nebudu tolerovat, jsi ještě dítě, takže alou do hajan.“

„No jo, už jdeme,“ odpověděl za ni Moris, seskočil ze stolu a mířil pryč.

Wiky se zvedla a táhla se za ním. Jakmile vyšli z jídelny, uviděla svoje perníčky nehybně ležící na zemi.

„Co se jim stalo?“ ptala se Morise a chtěla je sebrat.

Moris ale přiskočil dřív a pustil se do nich.

„No, co asi, došel jim oživovací prášek,“ odpověděl a ukusoval malého jelena.

„Takže ony nebyly živé napořád? Tak jako koště nebo klobouk?“ zeptala se udiveně Wiky.

„To víš, že ne. Je to jenom taková prkotina na pobavení a moc dlouho nevydrží. Koště nebo klobouk jsou oživené jiskrou kouzelné moci čaroděje. Měla jsi ale vidět tenkrát, když Artur a Lilien s práškem začali experimentovat. Všechn nábytek a náčiní chytali nejmíň dva dny po bažině. To byla tenkrát legrace koukat se na ně, jak honí stůl skákající přes rašelinu.“ Moris se podíval nostalgicky na perníček v ruce a pak si něco uvědomil. „Já bych ti dal ten druhý kousek, ale nehodí se, aby čarodějka jedla něco ze země.“

Moris se zakousl do druhého perníčku a ukusoval jednou jele- na a pak zase ovečku. Když dojedl, šel dál a Wiky ho následovala do ložnice. Jakmile vstoupili, Moris vyskočil na postel a očistil si vousky od drobků z perníku. Pak se zatočil kolem dokola a schoulil se v nohách postele do klubička.

Čarodějný klobouk seskočil Wiky z hlavy a prolétával se po místnosti. Když se Wiky chtěla jít převléknout, vzpomněla si na dnešní ráno a otočila se směrem ke klobouku.

„Kloboučku, můžeš, prosím tě?“ Roztáhla ruce a ukázala na svoje oblečení.

Klobouk obletěl pokoj, podlítnul pod nebesy postele a přistál Wiky na hlavě. Když byl už usazený, zatřásl se ze strany na stranu a začaly z něho padat stříbrnomodré hvězdičky. Když dopadly až na zem, byla Wiky oblečená v krásně zelené noční košilce s volánky. Na nohách měla měkoučké bílé pantoflíčky a vlasy sepnuté zelenou mašlí. Klobouk opět seskočil a létal po místnosti. Wiky se otočila a podívala do zrcadla za sebou.

„Hm, ten čepeček se mi nelíbí. Můžeš ještě, kloboučku?“

Klobouk se zase posadil, tentokrát hluboko na Wikyinu hlavu, až pod ním čepeček úplně zmizel. Čarodějný klobouk se několikrát zavrtěl a pak zase vyskočil do vzduchu.

Čepeček byl pryč a Wiky měla vlasy sepnuté lesklou mašlí. Skočila do postele a přikryla se dekou. Moris při skoku mírně pozvedl hlavu a pootevřel oko, ale pak se zase položil. Wiky uviděla rozsvícené svíčky, a protože nechtěla z postele zase vstát, vzpomněla si na to, co ji Moris naučil jako první. Silně foukla a všechny svíčky, co svítily po pokoji, okamžitě zhasly. Pak se položila na polštáře a tichounce zamumlala „dobrou“.

„Dobrou noc,“ odpověděl skoro spící Moris.

Klobouk udělal ještě několik přemetů ve vzduchu a pak přilétnul Wiky pod ruku a nechal se hladit.

„I tobě, kloboučku, dobrou noc,“ řekla Wiky a zavřela oči.

Ještě než usnula, myslela na tetu Lilien, králiky a na to, jak se jim asi vede. Zároveň se jí do mysli začala vkrádat i náklonnost k Morisovi a ostatním. Než se stačila desetkrát nadechnout a vydechnout, usnula tvrdým spánkem.

PRASTARÝ STROM A ZELENÁ VĚTVIČKA

Příští den ráno Wiky probouzí sametový ženský hlásek:

„Dobré ráno, slečno Wiky.“

Když otevřela oči, uviděla nad sebou ducha mladé ženy, jak se na ni srdečně usmívá.

„Dobré ráno i vám,“ odpověděla, rozmáchla se a zívla.

Moris byl již pryč, ale klobouk se vrtěl pořád u Wiky. Mladá žena začala roztahovat závěsy a poklízet pokoj. Wiky slezla z postele, nasadila si pantoflíčky a odešla do koupelny. Tam se opláchla a vešla zpátky do ložnice. Přišla k čarodějnému klobouku a jemně ho pohladila po špici. Klobouk se protáhl a otočil.

„Kloboučku, můžeš zase?“ zeptala se Wiky a usmívala se na klobouk.

Klobouk velice pomalu vyletěl Wiky na hlavu a začal ze sebe spouštět zářící hvězdičky. Když skončil, tak se jenom silně usadil Wiky na hlavě a po chvíli začal vydávat tichoučké zvuky jako chrápání. Wiky se podívala do zrcadla a viděla, že má na sobě stejné boty jako včera a šatičky s podobným stříhem. Jenom nebyly zakončené zuby, ale byly krásně rovné a nad rovným zakončením kolem dokola byly nakreslené bílé obrázky koštěte, kočky, čarovného klobouku, zjednodušený obrázek ducha a tak dále. Totéž bylo i kolem rukávů.

Wiky vyšla z ložnice a šla do kuchyně. Když vešla, uviděla na stole Morise, jak žere z misky kousíčky ryby. V kuchyni se nevaří-

lo, jenom u jedné vzdálenější kuchyňské linky stála Rozárie a krájela bylinky.

„Jé, ahoj Wiky, dobré ráno.“ Zvedla oči a zamávala na Wiky ještě s nožem v ruce. Kdyby měla ještě tělo, tak by se jistě šeredně pořezala, ale protože byla duch, tak nůž prošel jenom skrz ni.

I Moris zvedl hlavu a přes plnou tlamičku vycedil „dobré ráno“.

Wiky si chtěla dojít pro něco k jídlu, ale Rozárie ji zastavila, než stačila udělat dva kroky.

„Počkej, já ti něco dám, běž si sednout.“

Wiky ji poslechla a posadila se naproti Morisovi. Když se usadila, povídá:

„Já myslela, že nesmím snídat v kuchyni.“

Rozárie se podívala na Wiky s pobaveným výrazem, mávla ve vzduchu rukou a řekla:

„Artur rád přehání moji pečlivost, ale nejsem přece takový pedant, že ne?“

Rozárie se podívala přísně na Morise, jako by nechtěla špatnou odpověď slyšet. Ten zvedl hlavičku od jídla a ještě s plnou tlamičkou ze sebe vykoktal:

„To víš, že ne, Rozárie.“

Rozárie se přestala na Morise mračit a šla dál s úsměvem připravovat Wiky snídani. Za chvíli jí přinesla talíř s namazaným chlebem a sklenici mléka. Wiky poděkovala a pustila se do snídání. Chléb byl namazaný nějakým tvarohem a posypaný bylinkami. Wiky se podívala na Rozáriu a řekla:

„Je to moc dobrý a tak dobrý bylinky jsem ještě nejedla.“

Rozárie se na ni usmála a povídá: „Ty jsou speciálně sbíraný za měsíčního svitu. Dodává jim to skvělou příchut'. Ale Arturovi to neříkej, nebo vytrhá po nocích celý les.“

Když se Wiky najedla, vzala talíř a sklenici a šla je k dřezu umýt. Rozárie, která krájela hned vedle, ji zastavila a řekla:

„Jsi zlatíčko, ale to nemusíš dělat.“

„Ale já bych ti ráda pomohla, tak jako jsem pomáhala tetě,“ odpověděla Wiky a toužebně se podívala na Rozárii. Ta se usmála a povídá:

„No tak dobře, pojď ke mně.“

Společně pak připravovaly zeleninu, krájely pažitku a tak dále. Wiky něco umyla nebo oškrábala a podala to Rozárii, která to nakrájela. Za nějakou dobu ale dojedl i Moris, a tak je vyrušil.

„Wiky, je čas se jít učit.“

Wiky se podívala na Morise a povídá: „Ale no tak, Morisi, já tu chci pomáhat.“

„Učení je ale přednější,“ vložila se do hovoru Rozárie a popohnala Wiky za Morisem.

Tak se teda Wiky vzdala a šla za kocourem. Když byli v pracovně, všimla si Wiky, že všech sedm dýní spí na pianu a choulí se k sobě. Podřímovaly a jejich oči byly jenom jako tenoučká čárka. Všechny na sobě měly malé špičaté čepičky na spaní a obzvláště Trevor hlasitě chrápal. Ale všechny chrápaly v takovém pořadí, že to znělo skoro jako hudba. Jako první udělal Trevor svoje „chrr“ a pak zase někdo jiný. Wiky nemohla než se smát, že jsou hudební i ve spaní. Moris vyskočil na klávesy a tím zvukem probudil Trevora a ostatní.

„No tak, Morisi, to nás nemůžeš probudit nějak něžně!“ brblal Trevor, zatímco Alex dělal dlouhé „aaaa“ a Diana s Jarmínou se navzájem ujišťovaly, jak jim to sluší.

„Takže jako první dnes probereme to nejdůležitější,“ začal Moris vykládat a nasadil si na hlavu svoje brejličky. „Jak jsem ti řekl, tak máš kouzelnou moc. K tomu, aby tato moc udělala něco, co chceš, musíš jí to nějak sdělit.“

Po chvíli se úplně probral i Trevor a přidal se: „Tlumočení tvé moci, co má udělat, se říká kouzla a čáry. V průběhu věků se vyvinuly tři nejzákladnější způsoby.“

„První jsou pohyby ruky,“ řekl zase Moris a předváděl packami pohyby podobné těm, jaké dělala Wiky, když přičarovávala hostinu. „Druhý způsob jsou slova. Třeba jako to, když jsi vyčarovala záři nad kotlíkem. Máš talent, to bylo vidět, protože jsi ten povl vyřkla dostatečně silně a rozhodně. Tento typ kouzel se používá na věci rozsáhlé, protože často bývají kouzla pomocí slov nepřesná.“

„Zato čáry pomocí rukou se zaměřují přesně na nějakou věc, ale nedokáží být přesná v tom, co se má stát. Proto se vyvinul třetí, nejlepší způsob, a to pomocí čarovné hůlky.“

„Pomocí hůlky můžeš dělat čáry a kouzla v mnohem větším rozsahu a přesnosti, než jakýmkoliv jiným způsobem.“ Moris přiskočil blíže k Wiky a povídá: „A proto ti musíme hůlku pořídit. Půjdeš se mnou na místo, kde je hůlka přesně pro tebe.“

Moris odcházel z místnosti a Wiky se rozeběhla za ním. Ještě zamávala na dýně a šla po schodišti dolů. Myslela si, že půjdou stejnou cestou, jakou se do sídla dostali. Moris ale zamířil jinam a po několika schodištích a zahýbajících chodbách stáli před vchodovými dubovými dveřmi.

„Teď budeme moci použít tohle. Otevři!“ řekl Moris čekající vedle dveří.

Wiky zatáhla za kliku a otevřela dveře. Najednou se ocitla venku a stála na malé dřevěné plošině. Takové, na jakou tenkrát

vylezla s Morisem, ale tahle měla po stranách lana a dřevěné desky jako zábradlí. To dohromady tvořilo dosti vratký dřevěný výtah. Když na plošinu popošel i Moris, Wiky za sebou zavřela dveře a plošina se začala pomalounku snášet dolů. Jakmile se plošina dostala jenom kousek pod zeď, stála volně ve vzduchu jako houpačka přivěšená na větev stromu. Wiky měla teď široký výhled na bažinu, jelikož lávka byla několik metrů nad zemí. Do plošiny se opíraly závany větru a Moris s Wiky se houpali ze strany na stranu. Teď viděla, že stromů je po bažině několik desítek a jejich holé koruny se tyčí nad všude se rozprostírající mlhou. Když konečně dosedli až na zem, Moris vyskočil na jeden ostrůvek a z něj pak zase k dalšímu stromu. Otočil se za Wiky a volá:

„No tak, Wiky, pojď.“

Tak začala skákat od jednoho ostrůvku ke druhému za Morisem. I když byl den, v husté mlze bylo šero a nebylo vidět na víc než dva metry. Po dlouhém hopsání se Moris zastavil na jednom ostrůvku a čekal na Wiky. Ta, když se doplahočila až k němu, se zastavila a hlasitě oddechovala.

„Jsme na místě,“ řekl Moris a koukal se upřeně dopředu.

Wiky udělala krok blíž a zaostříla svůj zrak. Když se mlha mírně rozplynula, uviděla na větším ostrůvku před nimi veliký starý strom. Jeho kořeny vyrůstaly ze země a byly tak silné, že přes některé musel Moris přeskocit. Kmen se nakláněl dozadu, jako by byl přelomený nebo už nemohl unést tíhu svých větví. Jeho dlouhé holé černé větve trčely vysoko nad ním i nad mlhou. Moris přišel až před strom a čekal, až ho Wiky dožene. Když už stála u něj, tak se Moris hluboce uklonil a praví:

„Zdravím vás, ó, prastarý otče stromů.“ Když se nic nedělo, Moris šeptl Wiky: „Ukloň se.“

Wiky se hluboce poklonila a v tu chvíli strom ožil a mírně se narovnal. V jeho kmeni se vytvořily tři veliké a temné díry. Dvě jako oči a jedna dlouhá vespod jako pusa. Strom se nahnul mírně k Morisovi a jeho větve se jako prsty pohnuly níže a blíže. Teď to vypadalo, jako by větve dělaly stromu nějaký účes s pěšinkou uprostřed.

„Co si ode mne žádáš, lorde Morisi?“ promluvil strom hlubokým starým mužským hlasem a jeho obličej se mírně zkrřivil, jako by se na Morise díval káravě.

„Prastarý otče, dovol, abych ti představil naši novou čarodějkou – Wiky,“ promlouval Moris, když tu se strom jako by natáhl do výšky a říká:

„Á, takže naše malá se tedy vrátila domů. To je moc dobře, bažina potřebuje ochránce a my potřebujeme někoho, koho bychom ochraňovali.“ Strom se naklonil zase o něco blíže a upřeně se díval na Wiky. „Takže, ty jsi ta opečovávaná dcera Arien a Jasona Hartových. Hm, tak to se dá říct, že rosteš jako z vody.“

Wiky stála v němém úžasu, ne z prastarého stromu, ale ze jmen svých rodičů. Nikdy předtím se Lilien neptala na jejich jména. Ani nevěděla, jestli je nechtěla vědět, nebo ji to jenom nenapadlo. Když se Wiky vzpamatovala ze šoku, tak okamžitě vyjekla:

„Takže moji rodiče teda nebyli Levandulovi?“ Ale neptala se stromu, nýbrž Morise.

Ten jenom hlesnul směrem k Wiky: „Ano, protože tvůj otec byl cizinec bez rodu a tvoje matka si vzala jeho jméno, ale teď to probírat nebudeme.“ A stále se upřeně díval na strom.

„Ha ha ha, takže ty jsi to nevěděla? Hm, tak to bych tě měl poučit,“ smál se strom a jeho hlas zněl jako dunění hromu.

„Až jindy, ó, prastarý, teď jsme přišli pro to, co je právoplatně Wiky. Pro její hůlku,“ řekl Moris, ale jeho hlas se mírně trásl.

„Takže vy jste přišli pro tohle,“ hlesl strom a dvě jeho větve, jedna z pravé strany a druhá z levé strany, se jako ruce natáhly přímo před Morise a Wiky.

Na pravé větvi vyrůstala malá zelená větvička. Jediná s krásně zelenou barvou na celém stromě. Strom druhou větví ulomil tuhle větvičku a držel ji v druhé větvi jako v ruce. Pak se obě větve stáhly zpátky a větev, co držela větvičku, ulomila ještě kousek na druhé straně, až to byla skutečná dřevěná hůlka. Tu pak strom vyzdvihl vysoko nad svou korunu.

„To si ji budeš ale muset nejdřív vzít,“ řekl strom hromovým hlasem a pousmál se.

„To ale nebylo součástí dohody,“ rozhořčeně ječel Moris, když ho Wiky mávnutím ruky zastavila.

„Dobře, přijímám výzvu,“ prohlásila pevně a rozhodně.

„To nemůžeš, svými větvemi tě udeří tak, že ti zpřeráží všechny kosti v těle,“ přemlouval Moris Wiky. Ale ta ho ujist'ovala:

„Neboj, už jsem vylezla na mnoho stromů.“

„Jo, ale žádný se ještě nebránil,“ namítal Moris, ale marně.

Na Wiky bylo vidět, že je pevně rozhodnuta. Rychle se rozeběhla směrem na pravou stranu, ale strom udeřil jednou silnou větví do země před ní. Rána byla tak silná, že ji to odhodilo dozadu. Dopadla na záda, ale protože byla na pády zvyklá, začala se ihned narovnávat. Přiskočil k ní Moris a přemlouval ji, zatímco jí olizoval odřenou ruku:

„Tohle nemůžeš vyhrát, on je moc rychlý a hůlka je moc vysoko.“

Wiky uvažovala o tom, co všechno viděla a dělala za několik posledních dnů. Na chvíli zavřela oči a po chvíli je zase rychle otevřela. Povstala a řekla:

„Neboj, Morisi, já to zvládnu.“

Tentokrát se rozeběhla směrem přímo ke stromu takovou rychlostí, že strom uhodil několikrát za ni, ale nebyl schopen ji zasáhnout. Když se Wiky blížila ke stromu, hlasitě zařvala „svit“ a na strom se vznesla záře z měsíce a oslepila ho. Strom větvemi šermoval, kde mohl, a mlátil oslepen do všech stran. Zase se zaklonil dozadu, aby utekl paprskům světla, ale bylo to marné. V tu chvíli vběhla Wiky na strom a běžela po jeho zkriveném obličejí až nahoru. Když byla skoro u koruny, vyskočila a ve skoku silně foukla. Silný závan vytvořený Wiky vyškubl hůlku stromu z větve a hůlka padala dozadu na zem. Wiky ve skoku hůlku chytla a dopadla do bahna za stromem. Rychle se otočila připravena se bránit. Strom se ale s chechotem narovnal, otočil a uspořádal své větve tak, že opravdu vypadal jako nějaká dřevěná maska a větve jako dlouhé vlasy tyčící se nad ním.

„Tak tedy dobře, svoji hůlku sis opravdu zasloužila. Dobře, ale pamatuj, že větvička začala pučet v den, kdy ses narodila, a je to můj nejlepší kousek. Proto do sebe nepřijme jen tak nějakou kouzelnou bytost.“

Strom se ještě jednou zachechtal a vrátil se do tvaru a podoby, jakou měl předtím, než přišli. Moris přiskákal k většímu kamenu, na nějž se Wiky usadila, a začal ji konejšit.

„To bylo skvělé,“ řekl úplně nadšeně a pak káravě dodal: „ale strašně nebezpečný. Kdyby mě viděli tvoji rodiče, tak mi dají za uši, že tě pořádně nechráním.“

„Když mluvíme o mých rodičích, proč jsi mi neřekl, že se jmenovali Arien a Jason Hartovi?“ zeptala se do půli těla bahnem ušpiněná a ztěžka dýchající Wiky.

„My o tom moc nemluvíme. Nechceme tě trápit,“ omlouval se Moris.

„Takže moje matka se jmenovala Hartová, a ne Levandulová?“

„Levandulová bylo její jméno za svobodna. Mezi čaroději je tradice, že i pokud máš jiné příjmení, pořád tě nazývají jménem tvého rodu. Proto ty i tvoje máma budete pořád nazývány Levandulovy, i když oficiálně máte jiná jména,“ odpověděl Moris a packou odstraňoval Wiky z ruky nánosy bahna. Wiky napjala pravou ruku a hůlku v ní držící si dala blíž k obličejí, aby se na ni podívala.

„Co vlastně myslel tím, že hůlka do sebe nepřijme jen tak někoho?“ ptala se už pomaleji dýchající Wiky.

„Ve všech hůlkách je nějaká kouzelná bytost jako světluška, malý blesk, ohnivý brouček, vážka a podobně. Jsou uvnitř hůlky proto, aby směřovaly kouzlo, které čarodějka vytváří.“

„To mi jako chceš říct,“ říkala rozhořčeně Wiky, „že jsem se tak namáhala kvůli hůlce, kterou nemůžu použít, aniž bych do ní neuvěznila nějaké nebohé stvoření?“

„To není úplné uvěznění, spíše oboustranné soužití,“ snažil se ji uklidnit Moris.

Wiky se na to jenom ušklíbla a mírně zavrtěla hlavou.

„No, a taky jsi mě mohl varovat před zlým a ďábelským stromem.“

„On ale není zlej, spíše tvrděj. A varoval jsem tě. To ty jsi mě neposlouchala,“ obhajoval Moris chování prastarého stromu.

Když se Wiky vzpamatovala, vydali se oba dva zpátky k sídlu. Když se dostali až na lávku, se kterou sjeli dolů, tak se Wiky ptá:

„No a co teď?“

Moris ještě provinile odpoví: „Namíříš hůlku na lano nahoře a řekneš ,toč se‘.“

„Já myslela, že nemůžu s hůlkou čarovat.“

„Ale můžeš, aspoň jednoduchá kouzla ano,“ odpověděl rychle a souhlasně Moris.

Wiky tedy namířila hůlku na provazy nad nimi a rozhodně řekla:

„Toč se!“

Provazy se roztočily a lávka se začala zvedat. Když dorazili až nahoru a otevřeli dveře, stáli v místnosti manželé Braunovi a blahopřáli Wiky k získání hůlky. Když se ale Rozárie podívala na Wiky, zděsila se.

„No nazdar, cos to vyváděla?“ ptala se a kroutila hlavou.

„No, byl tam jeden skoro zlej strom a taky jsem spadla do bažiny,“ přiznala se Wiky a Rozárie jenom napřáhla rozkazovačně ruku a říká:

„Tak teda alou do vany.“

„No jo,“ odpověděla Wiky a se svěřenou hlavou odcházela do koupelny vedle ložnice. Ještě za sebou slyšela Rozáriin hlas, jak vyčítá Morisovi, že nechal Wiky tahle se zřídit, a rozkazuje Arturovi, ať řekne Alici, že má připravit koupel.

Wiky nejdříve prošla ložnicí a pak vstoupila do koupelny. Tam stál ten duch mladé ženy, co ji ráno probouzel. Za ním stála vana naplněná vodou a bublinkovou pěnou. Wiky už tudy procházela několikrát, ale teď si skutečně začala všimnout vany. Krásná bílá porcelánová vana stojící na čtyřech malých nožičkách měla tvar kruhu a vypadala jako obrovský hrnec. Pěna z ní přetékala a padala na vykachličkovanou podlahu. Wiky si začala sundávat boty, když Alice řekla:

„Ty, klobouku, ven.“

Klobouk písklavě vyskočil do vzduchu a mírně našťvaně odlétal z koupelny. Alice za ním zavřela dveře a sbírala po

WIKY oblečení a boty. WIKY, když se svlékla, tak radostně skočila do pěnové vody.

ROZTŘESENÝ KOCOUR NA LÉTAJÍCÍM KOŠTĚTI

Když vykoukla z vany, měla na hlavě nějakou pěnu a její jinak rovné blondaté vlásky se začaly mírně kroutit. Wiky se ve vaně posadila a rukama se opřela o kraj. Voda byla krásně teplá a pěna nadýchaná jako obláčky. Když Alice dosbírala po Wiky prádlo, vydala se z místnosti ven. Wiky se na ducha podívala a zastavila jej otázkou:

„Já myslela, že ty šaty jsou vykouzlený, a proto se nemusí prát?“

„To nejsou, jsou z vašeho šatníku a klobouk je pouze přičaruje na vás, mladá slečno čarodějko,“ odpověděla Alice a s úsměvem prošla skrz dveře.

Wiky se cákala ve vodě dlouhou dobu, až jí to stačilo a vylezla ven. Vzala si na sebe krásně měkoučký bílý župánek a vešla do ložnice. Klobouk seděl na posteli, a když uviděl vcházející Wiky, mírně nadskočil a písknul. Wiky si přisedla vedle něj a povídá:

„Tak co, přičaruješ mi zase nějaké oblečení?“

Klobouk několikrát písknul a kýval na znamení souhlasu. Postavila se před postel, rozpráhla ruce a řekla:

„Tak jdeme na to.“

Klobouk skočil přímo Wiky na hlavu a začal vyčarovávat nové oblečení. Když se otočila, spatřila, že místo černých šatiček má na sobě šedivé triko a přes něj šedomodré džínové montérky s dvě-

ma dlouhými kšandami a malou kapsičkou na břichu. Podívala se přes odraz v zrcadle na klobouk a povídá:

„To už došlo oblečení?“

Klobouk se zatřásl ze strany na stranu, že ne.

Wiky vyrazila z pokoje, zatáhla za kliku, otevřela dveře a viděla, že Moris sedí před dveřmi a čeká na ni. Prohlédl si Wiky od hlavy k patě a pak řekl směrem ke klobouku:

„Hm, skvělej výběr, to se bude hodit.“

Wiky nechápavě zamumlala: „Jak hodit?“

Moris ale neodpověděl a šel pryč, a tak ho Wiky následovala. Šli po několika schodištích a chodbách, až nakonec došli k točitému schodišti do nějaké věže. Když vyšli až nahoru, tak se dost ochladilo a všude foukal vítr. Wiky s Morisem stáli uprostřed věže, jež vypadala jako zvonice, ale nikde žádný zvon nebyl. Na každou světovou stranu byly kamenné výklenky, jež se vysoko nad hlavou spojovaly do kamenné střechy pokryté taškami. Wiky přišla k okraji a jenom se lehounce naklonila dolů. Spatřila, že jsou v nejvyšší věži, desítky metrů nad zemí. Málem se jí z toho zatočila hlava, když viděla, že i ty nejvyšší střechy byly níž než teď oni. Pak se otočila zpátky na Morise a přitom se jednou rukou držela kamenného výklenku. Moris čekající poslušně uprostřed věže se na ni podíval a mírně, skoro až škodolibě se usmál.

„Tak, Wiky, jelikož jsi předvedla zajímavé vlastnosti, tak tě teď naučím jednu velice užitečnou dovednost.“

Hlasitě pískl a zpoza střechy přiletělo létající koště a postavilo se horizontálně vedle něj.

„Takže můžeme, koště?“ zeptal se Moris koštěte a to se několikrát uklonilo směrem k němu na znamení souhlasu. Pak se vzneslo, obletělo věž a zaparkovalo znovu ve vodorovné pozici